

JOCS

FLORALS/ 21

*Amb els llibres per amics no et faltarà companyia.
Cada pàgina pot ser un estel que et fa de guia.*

Joana Raspall, 2011

Tot@s portem dins un immens món d'imatges, records, vivències, somnis, idees, pors, desitjos, fantasia, creativitat, ..., per explicar a nosaltres mateixos i als altres.

Només cal tenir ganes de cercar dins els nostres caps, deixar-nos anar, buscar les paraules i altres possibles mots al diccionari català, al de sinònims i antònims, ..., que puguin quedar millor en aquell text en prosa, poesia, ..., que estem escrivint.

Espolsar la mandra i fer sorgir la paciència i l'esforç.

Un paper en blanc i un llapis.

Saber que haurem d'assajar i saber que, segurament, a la primera, no ens sortirà.

Tornem-hi un altre cop i un altre, potser...

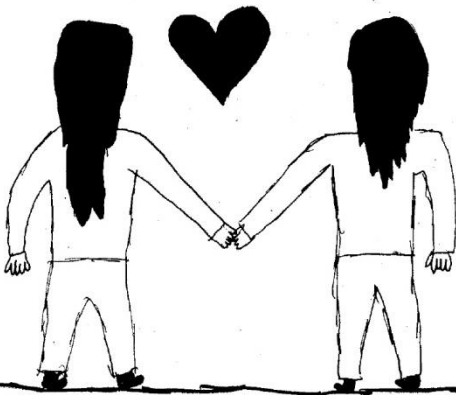
I de ben segur que l'escriurem.

Tot@s les mestres del Cicle dels grans volem felicitar-vos a tot@s vosaltres, nenes i nens del Cicle dels Grans.

Nenes, nens i famílies us convidem a entrar dins d'aquest llibre i a gaudir de la mostra de textos i il·lustracions que han creat algun@s dels alumnes del Cicle dels grans.

ESTIM A DES
M ERAVELLOSES
D I VERTIDES
G UAPES
Ú NIQUES
TR E SORS
E S PECIALS

Autoria: Sara Ellassoui

Il·lustracions: Bryan Peñalver,, 11 anys

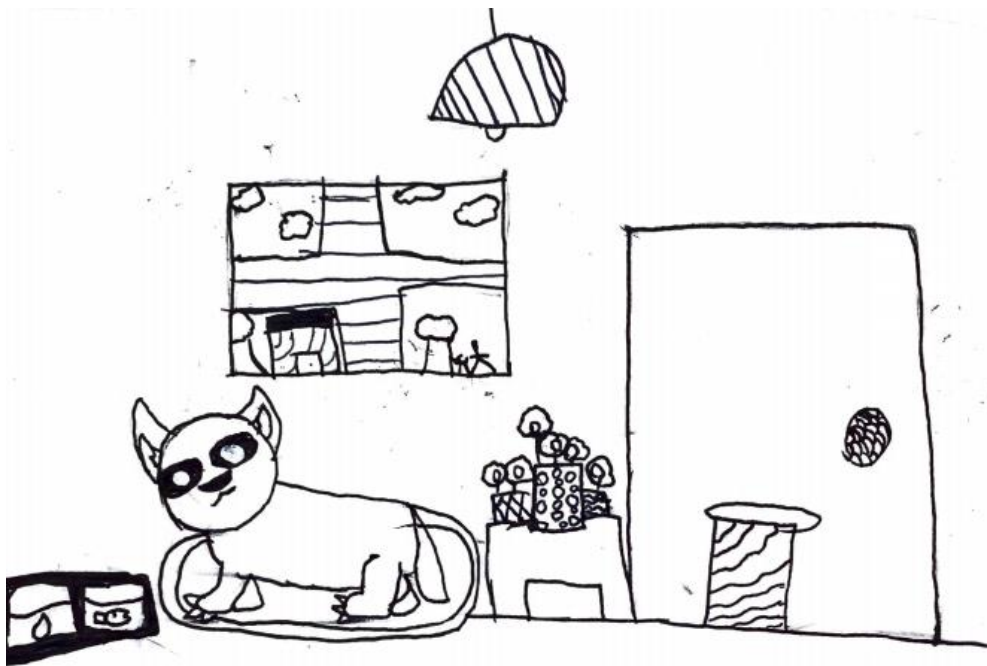
Lia Pérez, 10 anys

EL GAT

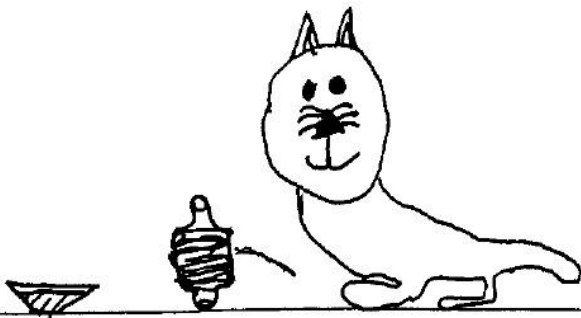
Tinc bigotis, caço ratolins,
em fico a les cases dels veïns.
Qualsevol lloc va bé si no fa fred
i si hi ha teca al platet.

Sóc un gat, sóc un gat
pelut i llaminer,
l'amo del barri i del carrer.

Sóc un gat, sóc un gat.
I si no torno a dormir,
mira, no cal patir.
M'he extraviat, m'he extraviat
o el veí m'ha adoptat.

Autoria: Candela Osuna, 9 anys
Il·lustració: Ana Valverde, 10 anys

EL PETIT GATET

Hi havia una vegada un gatet petitet que estava jugant amb un cabdell de llana.

Un dia, estava jugant al pati. I, després, estava caminant i es va tòrcer el peu.

El nen que vivia amb el gat, va trucar un veterinari.

Van arribar amb el veterinari, i al cap d'una hora estava curat.

Van tornar a casa, però... hi havia un mapa!

Van seguir el mapa i es van trobar un tresor. I van ser rics per sempre.

I conte contat, ja s'ha acabat.

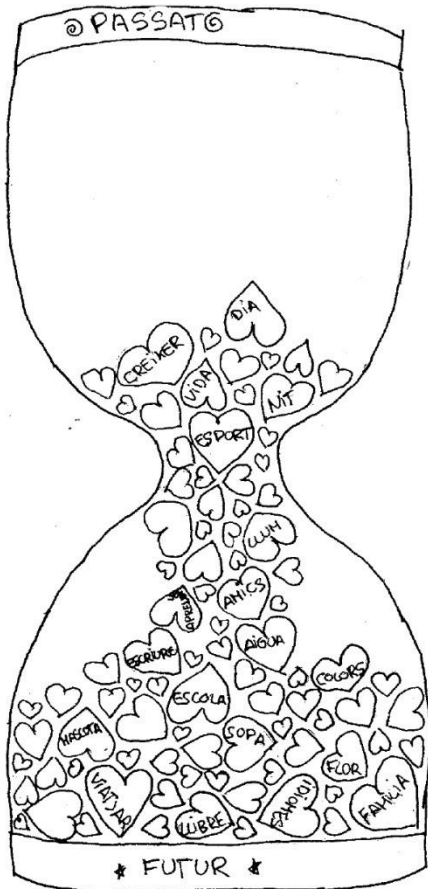
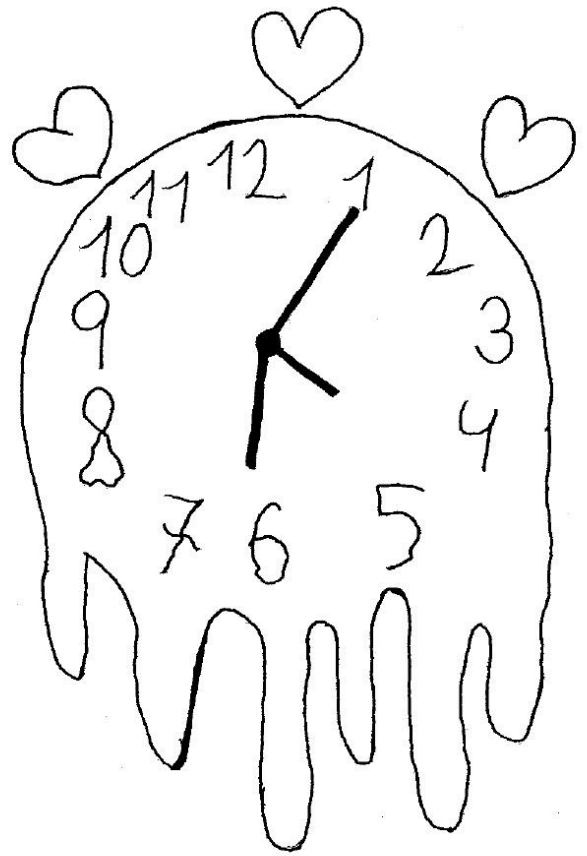
Autoria: Martí Jofre, 9 anys

Il·lustrador/a: Pau Aparici, 10 anys

EL RELLOTGE

El rellotge va passant
i el temps va avançant.
Al dia, no el pots parar,
però sí el pots "disfrutar".

Mica en mica,
et vas fent gran
amb la gent que
et segueix estimant.

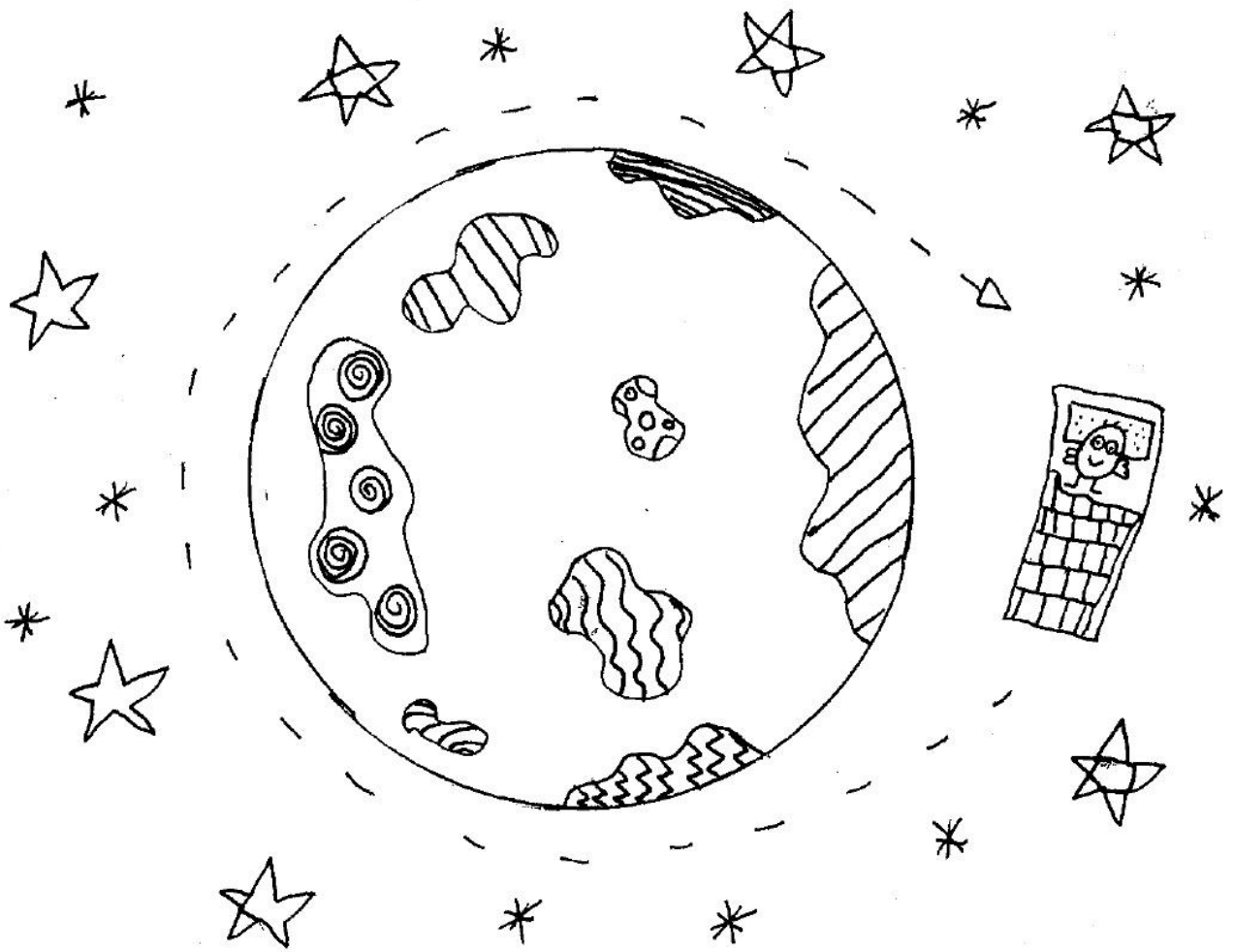
Autoria: Mario Manzano, 9 anys

Il·lustrador/a: Ivet Vilchez i Vioeta Arso, 11 anys

EL COVID

COVID COVID
MASCARETA
6el 6el
COVID 19 COVID 19
Pandèmia COVID 19 MASCARETA 6el
pandèmia COVID 19 6el pandèmia 19
MASCARETA 6el COVID

Autoria: Èrik Padrol, 9 anys

LA MOSCA

Hi havia una vegada una mosca molt ràpida.

Un dia, la mosca, com que era tan ràpida li va dir als seus amics: - Faré la volta al món.

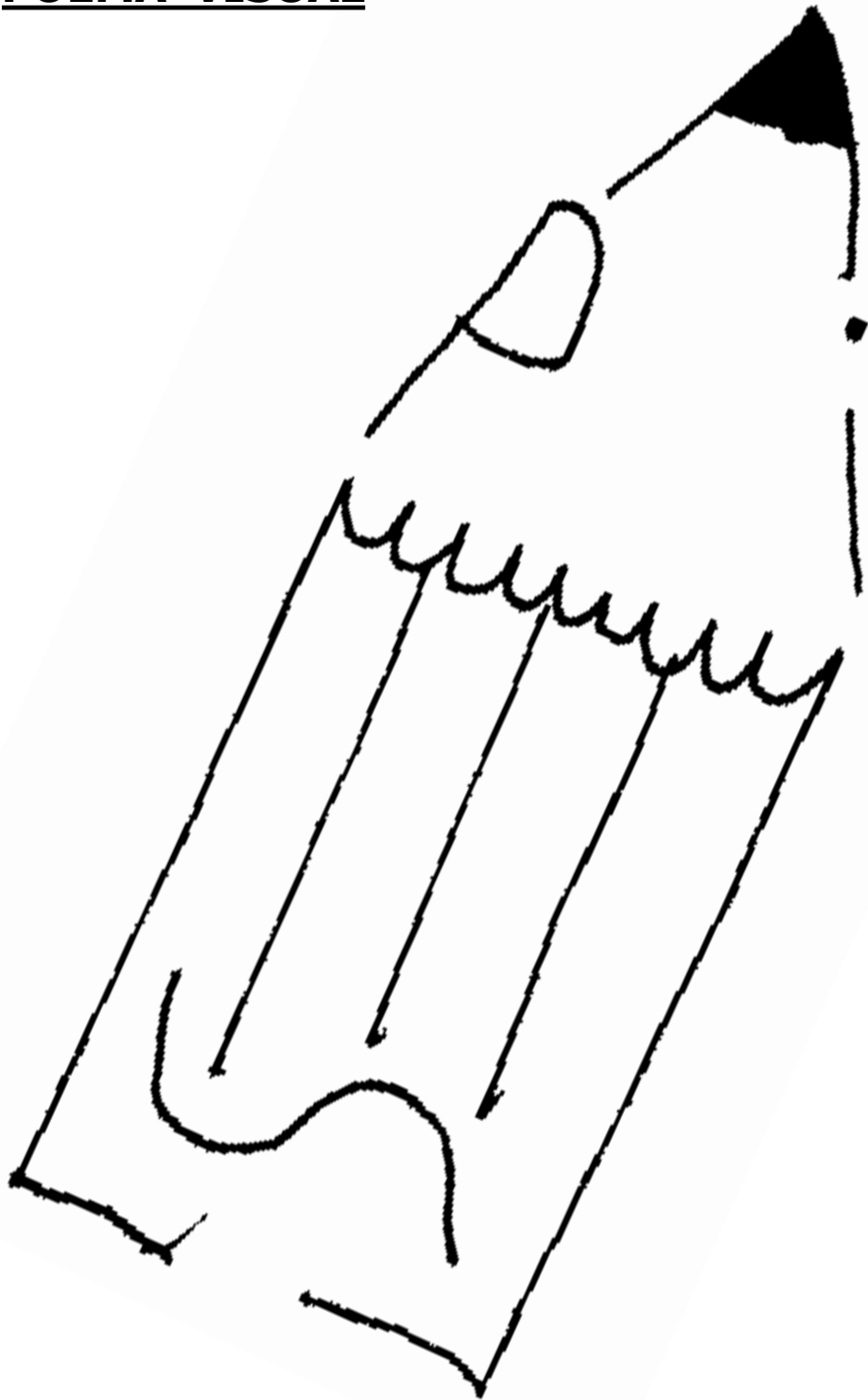
Els li van dir: - Nosaltres només durem un dia, no podràs fer-ho.
La mosca era molt tossuda i va marxar.

Van passar dies i dies i no la van trobar.

Al dia següent la van trobar al llit dormint.

*Autoria: Arnau Martín, 9 anys
Il·lustrador/a: Clàudia Sánchez, 11 anys*

POEMA VISUAL

Autoria: Marc Godoy, 9 anys

NO FACIS LES COSES MALAMENT

Hi havia una vegada un nen que es deia Lolo. Ell, havia d'escriure un text lliure per l'escola, però no se li acudia res i va començar a escriure pel seu compte.

Després, li va ensenyar a la seva mare que li va dir:

-Però, què és això...? Molt malament...!!!

En Lolo li va dir a la seva mare:

-És que no se m'acut res!!

-Si no se t'acut res, vine aquí que et dic una cosa:

-Mira, la meua àvia sempre em deia: "Si no fas les coses bé, no les facis, d'acord?"

En Lolo se'n va anar corrents, i quan va tornar, va dir:

-Ja ho tinc, ja ho tinc...!

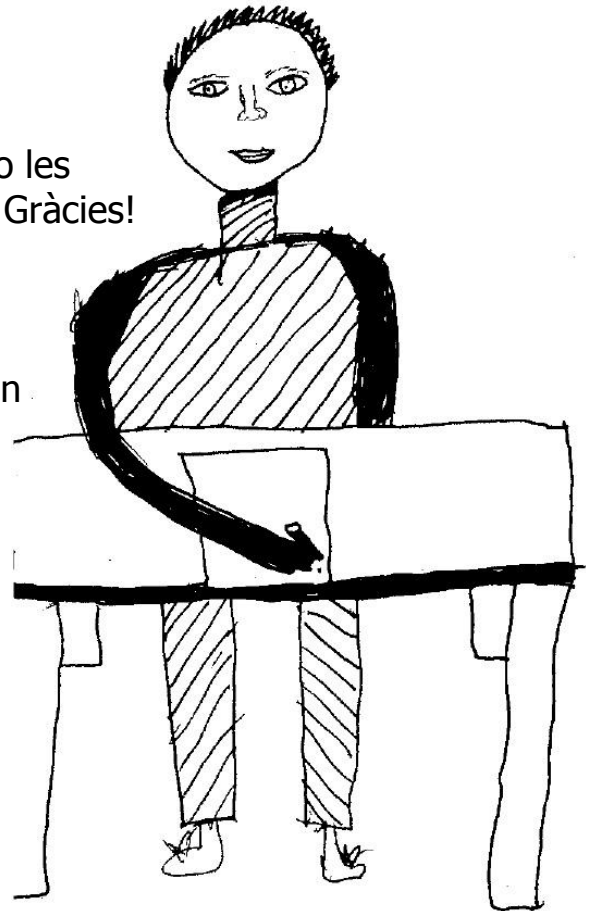
-Què és el que has escrit?

-El que he escrit és el que m'has dit tu.

Quan m'has dit: "Si no fas les coses bé, no les facis", m'has donat una idea boníssima...! Gràcies!

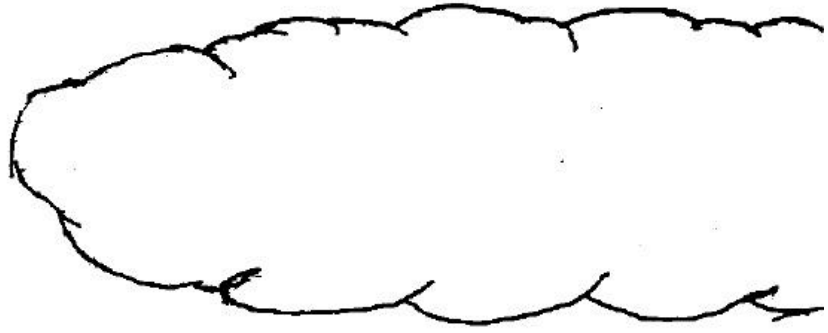
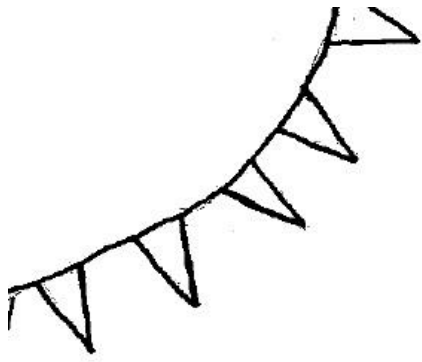
El dia següent, en Lolo li va dir a la seva mare:

-Mama, avui al "cole" he estat el millor en text lliure. Moltes gràcies, de veritat!

Autoria: Júlia Ares, 9 anys

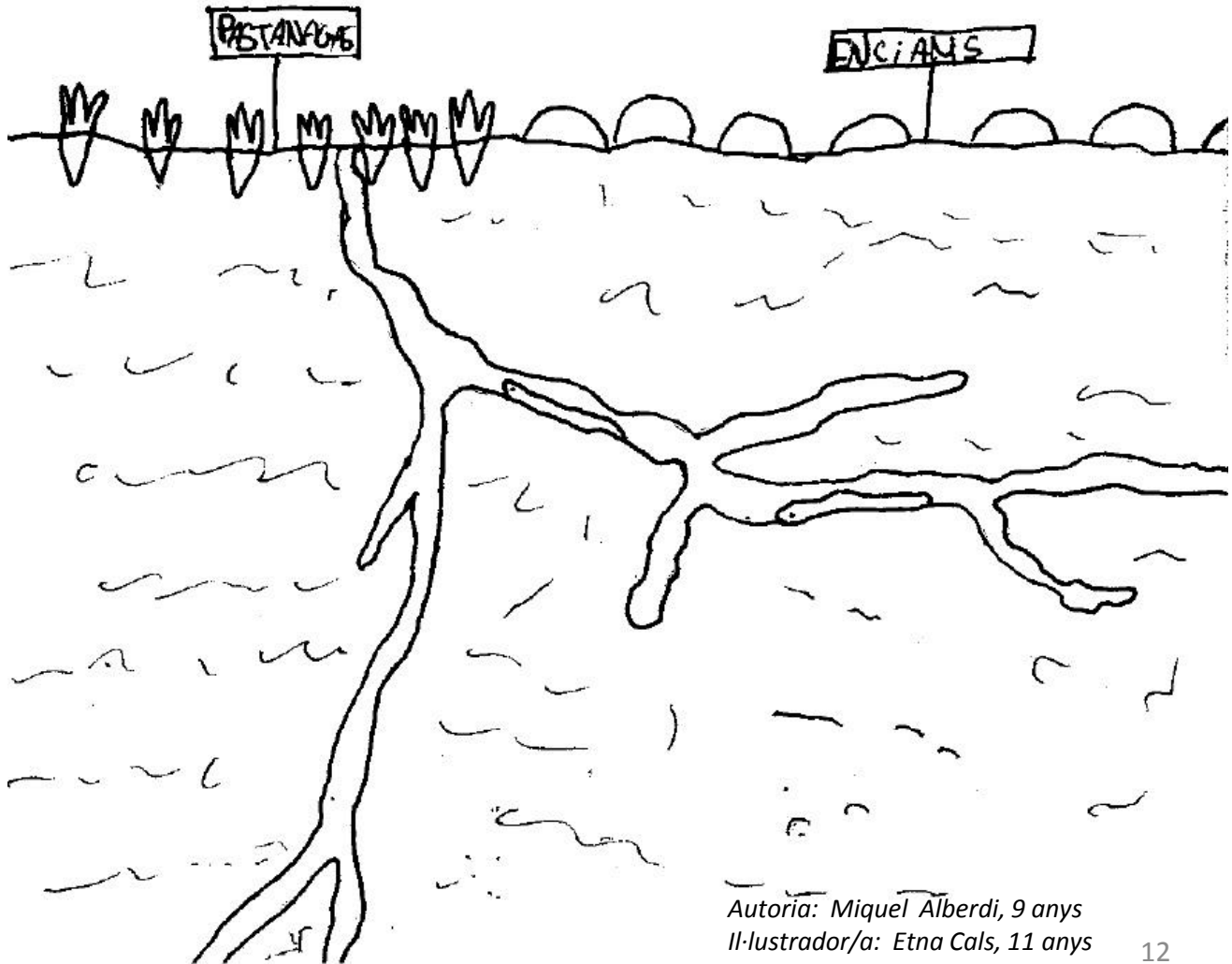
Il·lustrador/a: Raquel Brochero, 10 anys

ENDEVINALLA

Sóc sec i llarg,
però per a l'hort sóc un diamant.

El cuc

Autoria: Miquel Alberdi, 9 anys
Il·lustrador/a: Etna Cals, 11 anys

CABELLS

Curts

Arrissats

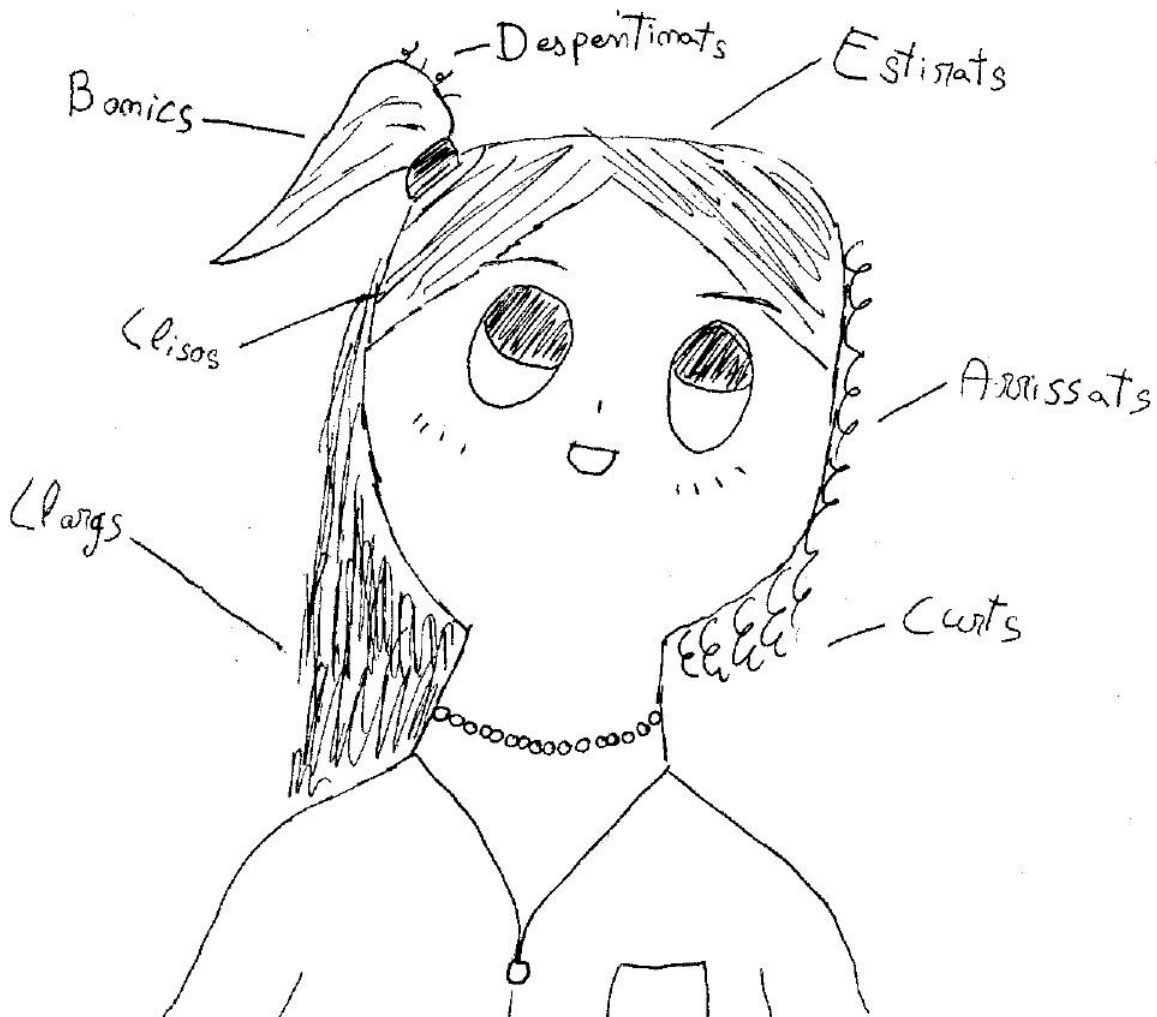
Bonics

Estirats

Largs

Lisos

Són, tots, despenjats.

EL MEU GOS ALAN

G ran germà, l'Alan.

O rgullós company.

S impàtic i juganer.

Autoria: Bruno Almarcha, 9 anys

Il·lustrador/a: Àngel Martín, 11 anys

EL ROBOT ROBÒTIC

Hi havia una vegada, un robot que es deia Vibració i sempre estava content. Li agradava tot: La música, el temps, els esports... Però el que més li agradava era la robòtica.

El seu somni era fabricar un robot i s'esforçava molt per ser robòtic.

Mai es rendia. I perseguia el seu somni, fins que un dia, una acadèmia professional, el va acceptar.

I va muntar una festa amb tots els seus amics.

L'endemà va anar a la acadèmia, el seu laboratori estava al nivell "Z" que és el nivell menor.

Va pujar de nivell molt de pressa, el primer examen el va aprovar i va pujar al nivell "R".

L'examen del "R" era fabricar quelcom tecnològic. El robot vibració va fabricar un ordinador amb cervell virtual.

Va aprovar el examen i directament va passar al nivell "B". Però, en el nivell "B", hi havia un que estava al seu nivell i li va preguntar:

- Em dic TV i tu, com et dius?
- Jo, Vibració.

.../...

.../...

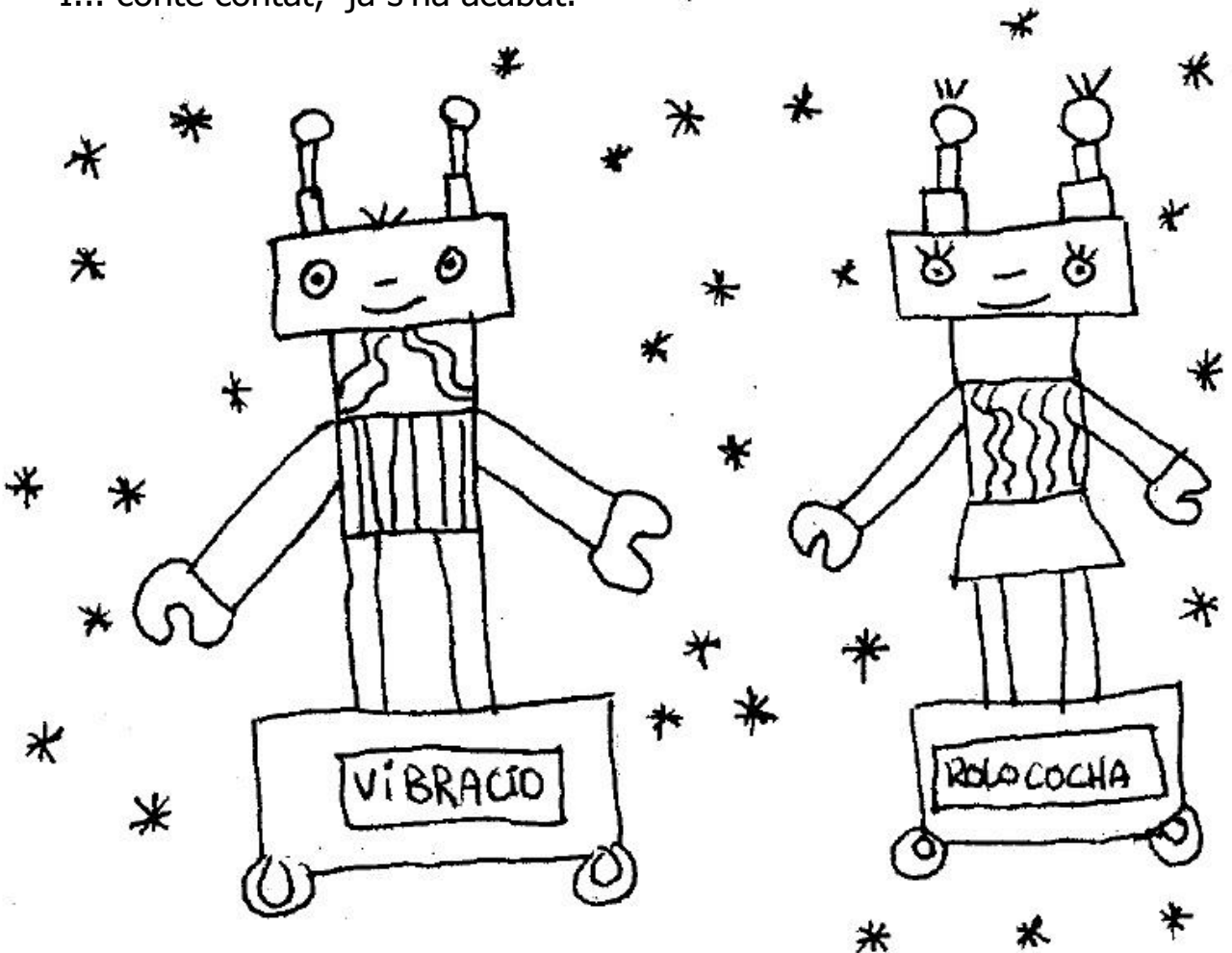
Els dos es van fer amics i rivals, i tots dos van aprovar l'examen.

Després de sis mesos tots els del nivell "B" estaven reunits. Només un podia passar al nivell "A".

I van escoltar...:

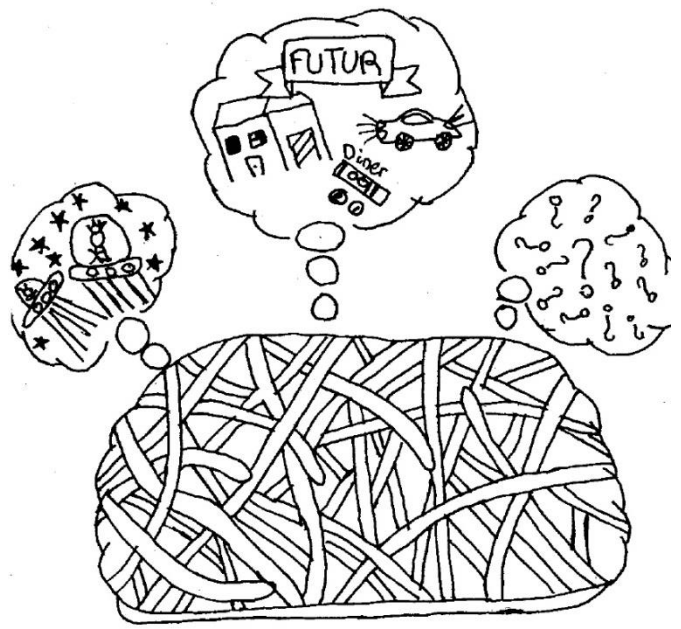
"El guanyador es el robot Vibració , pel seu invent que es diu el "Rolocotxe" ...!"

I... conte contat, ja s'ha acabat.

Autoria: Jan Foguet, 9 anys

Il·lustrador/a: Lola Pizarro, 11 anys

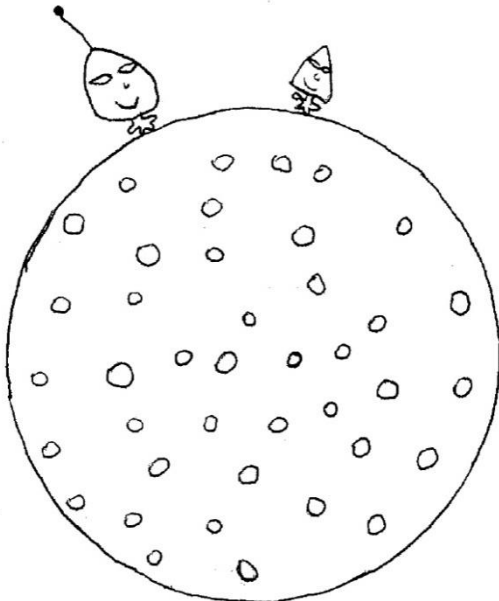

EM PREGUNTO

Em pregunto si l'Univers és infinit.
Em pregunto si existeixen els marcians.
Em pregunto com serà el futur.
Em pregunto moltes coses
i no sé per on començar.

EM PREGUNTO

Autoria: Hafssa Assou, 9 anys
Il·lustrador/a: Daniela Casado, 10 anys
Judith Vietri, 11 anys

LA GRAN CREACIÓ

Hi havia una vegada, en un castell enmig d'un bosc, un científic malvat que volia recrear els zombis, perquè sempre en el poble del costat l'ignoraven i volia venjar-se d'ells.

Va muntar la màquina, però li faltava una cosa molt important, li havia de caure un raig per carregar-la.

I com que en aquella zona no hi havia tempestes, va decidir muntar una altra màquina, però li faltava una peça per poder construir-la.

Només hi ha una peça com aquella en tot el món i es trobava en una muntanya que es deia Miti. Ningú que havia anat a aquella muntanya n'havia sortit amb vida perquè un dimoni protegia aquella peça amb la seva vida.

Però, això, no li feia por. Així que va començar el gran viatge.

Per si no ho havia dit la muntanya Miri està a la Xina.

Primer de tot, el científic havia d'anar al aeroport per anar a la Xina.

Després d'unes hores, el científic estava a la Xina i va anar directe a la muntanya Miti corrents.

.../...

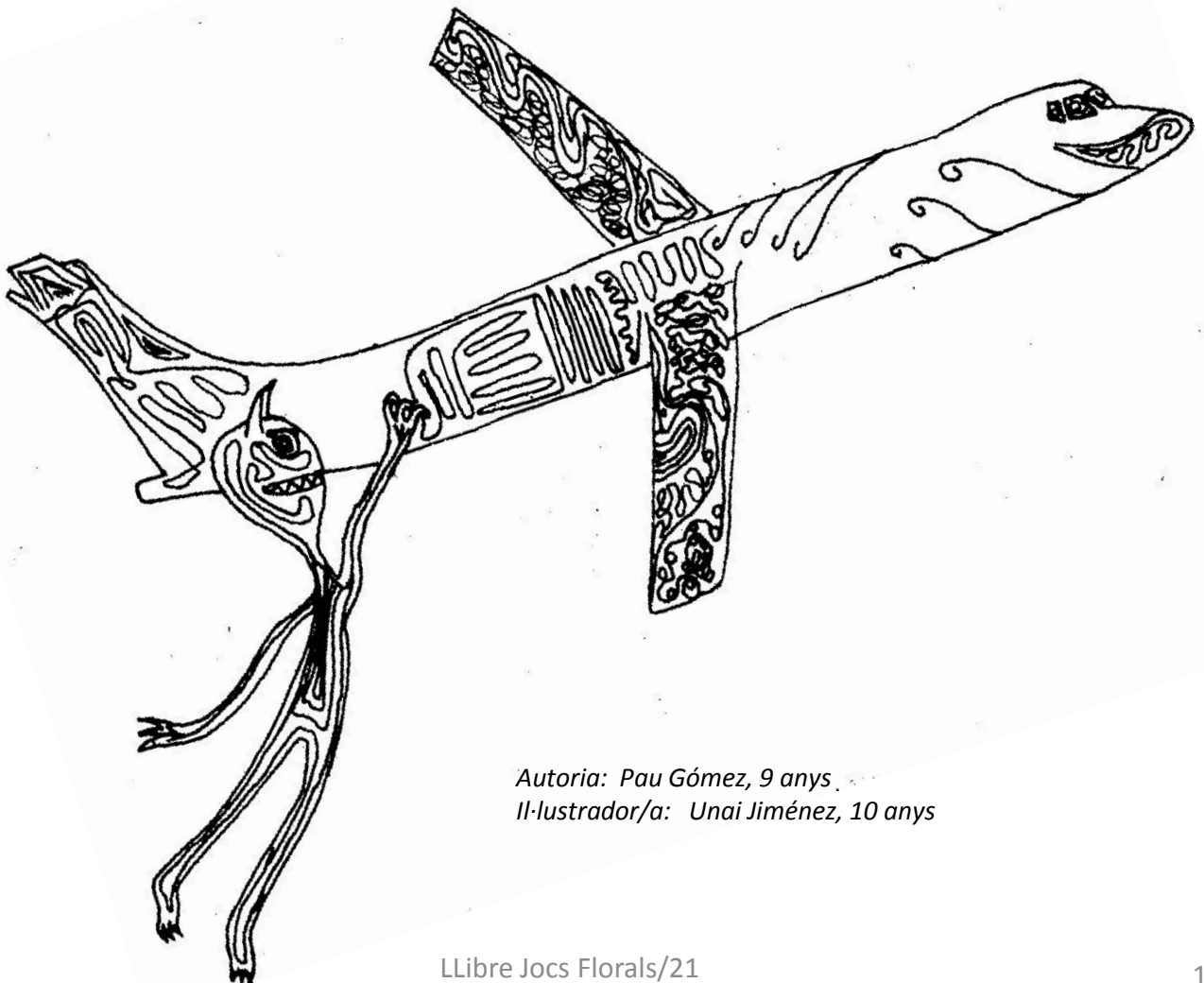
Un cop va arribar, va buscar la peça que li faltava per construir la màquina. Van passar els minuts fins que va veure la peça.

Ell ja sabia que aquella peça estava protegida per un dimoni molt fort.

El científic es va apropar i de cop i volta va sortir el dimoni. El científic va agafar la peça i va sortir corrents com una bala. Va baixar tota la muntanya en menys de trenta segons...!

Després, tot espantat, va anar al aeroport a agafar el vol al seu país que era Espanya, però el dimoni es va pujar damunt de l'avió i el dimoni va fer un forat va agafar al científic i el va matar.

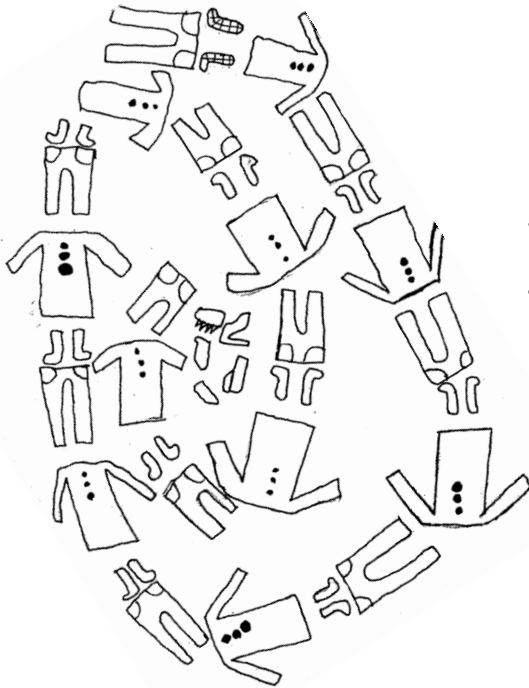
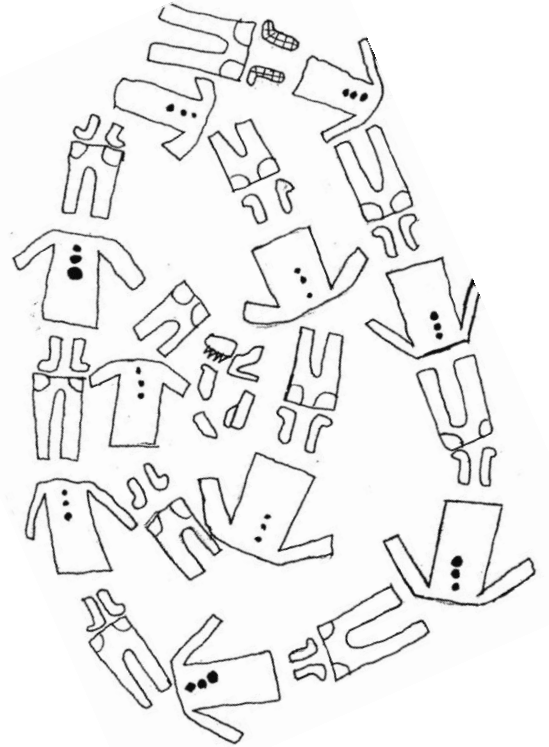
Fi .

Autoria: Pau Gómez, 9 anys
Il·lustrador/a: Unai Jiménez, 10 anys

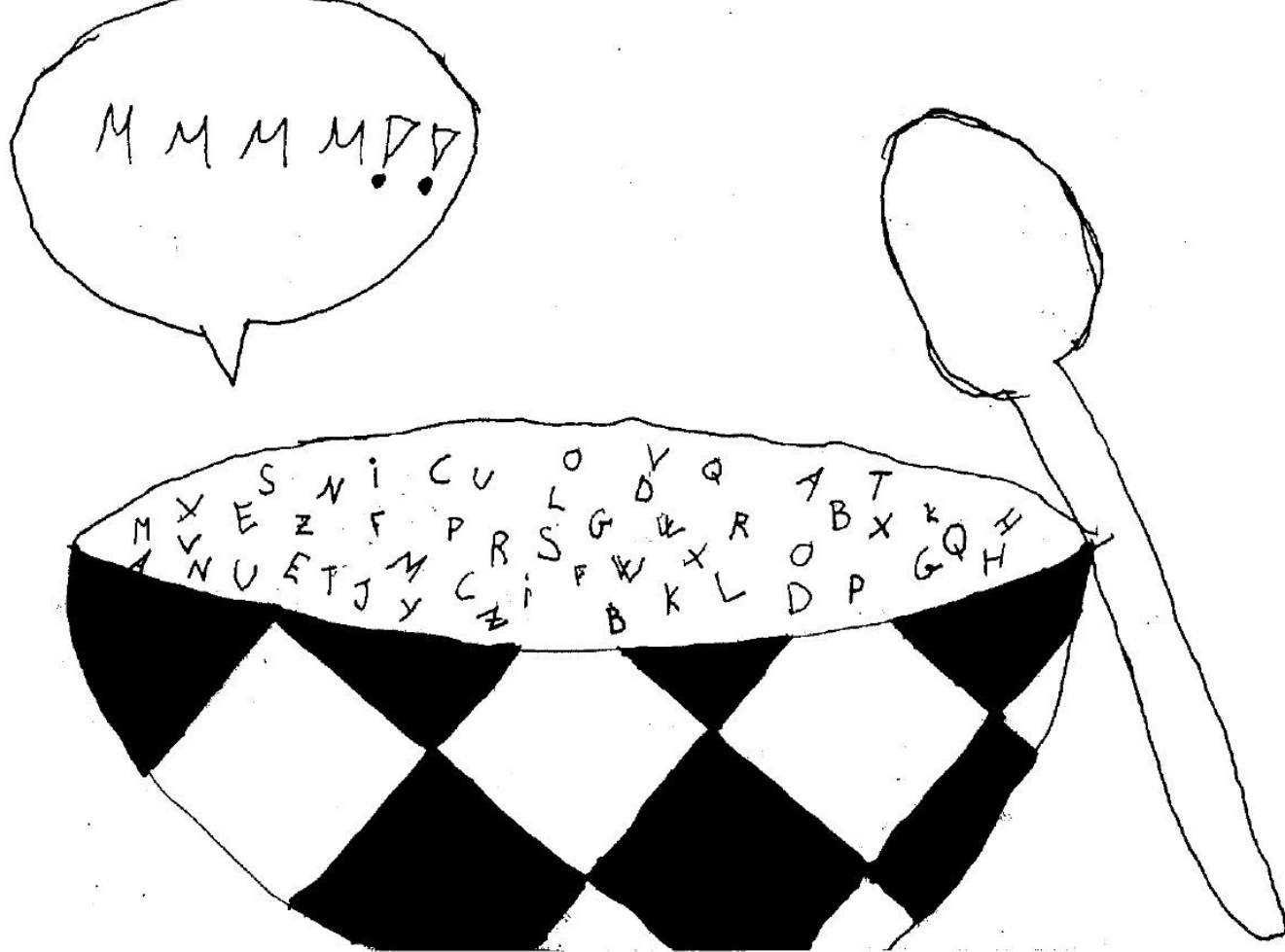
LA ROBA

La roba és la meva amiga
perquè sempre m'abriga.
I si a l'estiu vull anar ben fresqueta,
em poso una bona samarreta.
La roba m'agrada escollir
cada dia pel matí.
Tots els colors pots triar
perquè a la botiga sempre n'hi ha.

Hi ha molts tipus de roba:
vestits acolorits,
texans fascinants
i samarretes especials.
Hi ha gent que li agrada la roba,
hi ha gent que no,
Però tots n'hem de portar
per sortir a passejar.

*Autoria: Mar Descalzi, 9 anys
Il·lustrador/a: Jan Munné, 10 anys*

LA SOPA DE LLETRES

No vull tastar la sopa,
i menys la de lletres !,
perquè m'ha dit el meu germà
que si em menjo una lletra
no la podré dir mai més !

Avui m'han posat
un plat sencer de sopa.
Vull amagar-la,
vull tirar-la...
El pare m'hi ha ficat
una cullerada i ...mmm...!
M'ha encantat!

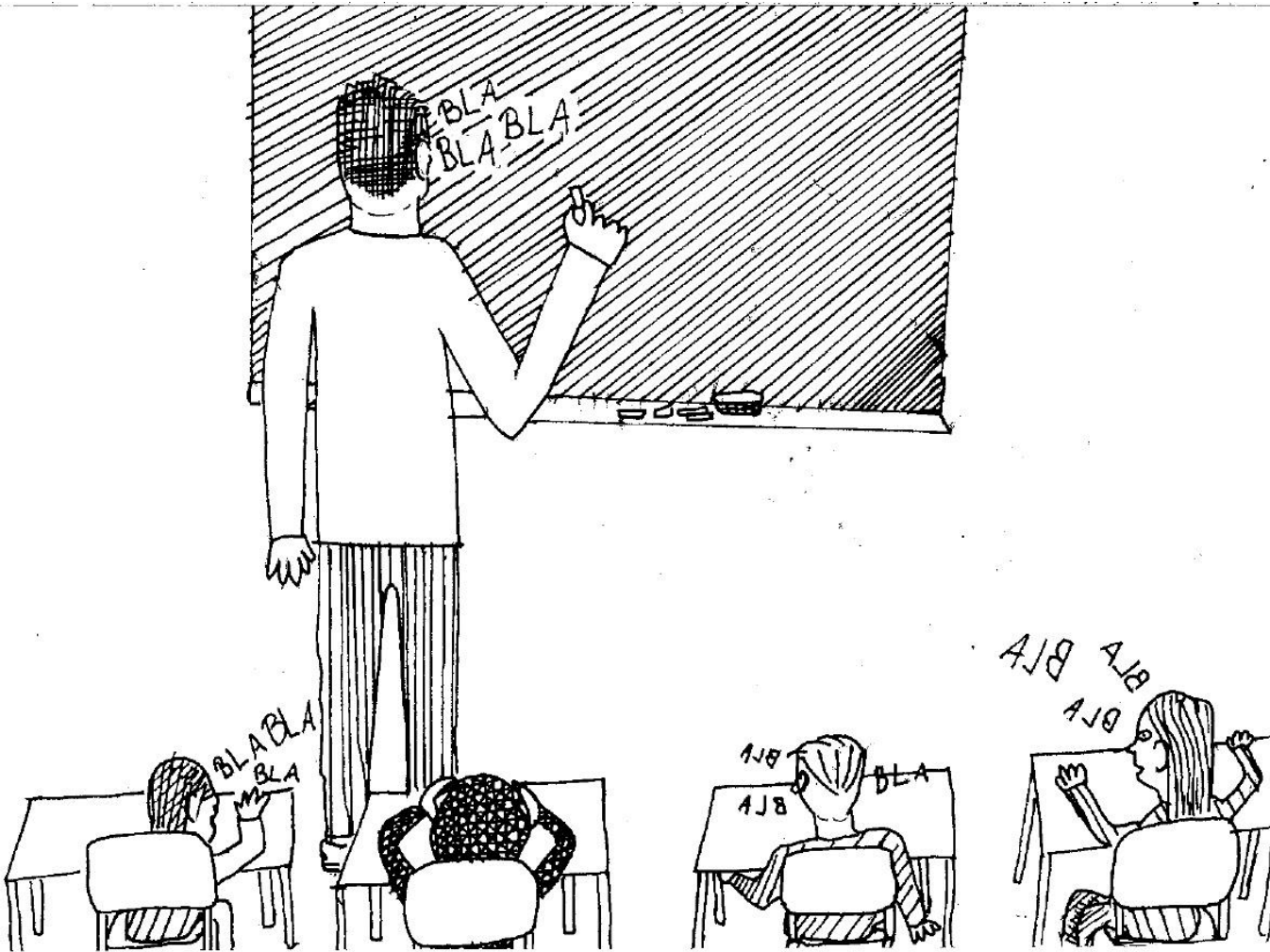
*Autoria: Alejandra Zurita, 9 anys
Il·lustrador/a: Joan Trilla, 10 anys*

BLA, BLA, BLA

Bla, bla, bla, ...
Tothom parla sense parar
i a mi ja em fa mal el cap.

Bla, bla, bla, ...
La classe bull sense frenar,
no em deixen concentrar.

Bla, bla, bla, ...
Jo al meu món em vull tancar
o si no, fer-los callar.

Autoria: Mar Cufí, 10 anys

Il·lustrador/a: Arnau Galimany, 11 anys

EL CARTER

Un matí abans de Nadal, l'eruga va obrir la bústia tota emocionada. Quan la va obrir va agafar la carta de Nadal i resultava que era de l'esquirol. L'eruga va pensar:

Què faré? Ella sempre parla i no deixa que parlin els demés...

Però ella hi va anar perquè sinó, pobre, es quedaria sense carta!!

I va seguir.

En arribar va picar i ell la va obrir .

L'esquirol va començar a parlar i en un moment li va dir l'esquirol a l'eruga:

-Tant que parlo de mi, em podries dir per a què has vingut?

I l'eruga li va dir:

-Doncs he rebut una carta i resulta que és per a tu !

I l'esquirol li va dir:

-Ah sí? Doncs de qui tindrè jo una carta...?

L'esquirol tot intrigat es va aixecar i l'eruga el va seguir. Quan l'esquirol va obrir la bústia, la carta era de la llebre.

L'esquirol tot emprenyat va dir:

-Mira que la llebre només fa cafès...!!!

.../...

.../...

I l'eruga va seguir a l'esquirol que anava cap a casa de la llebre. En arribar, van picar al timbre.

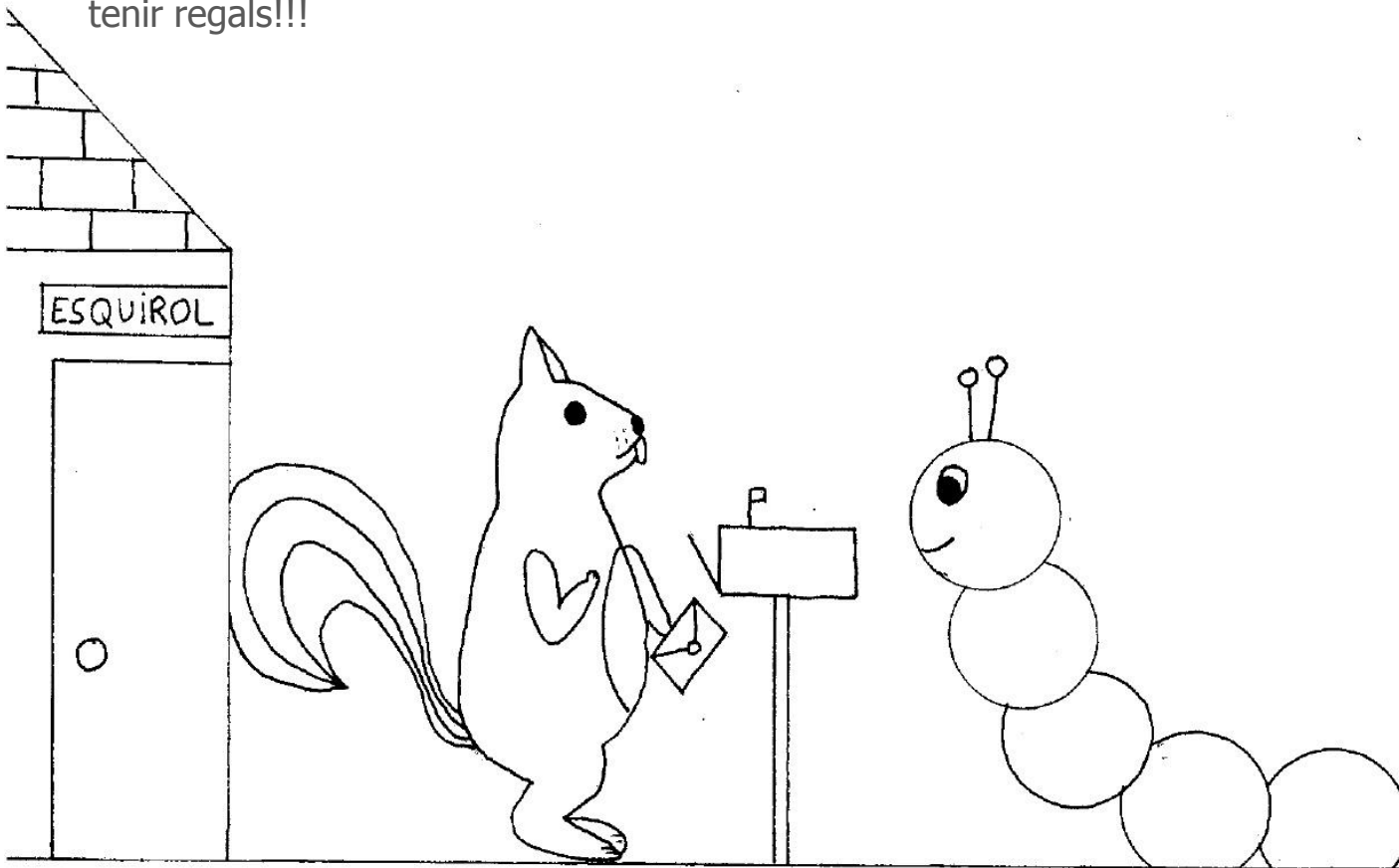
La llebre va obrir la porta mig adormida i els va convidar a entrar.

L'eruga va entrar la primera, després l'esquirol i per últim la llebre.

I resulta que l'eruga tenia la carta de l'esquirol, l'esquirol la de la llebre i la llebre la de l'eruga, quina casualitat...!!!. -van cridar tots alhora-.

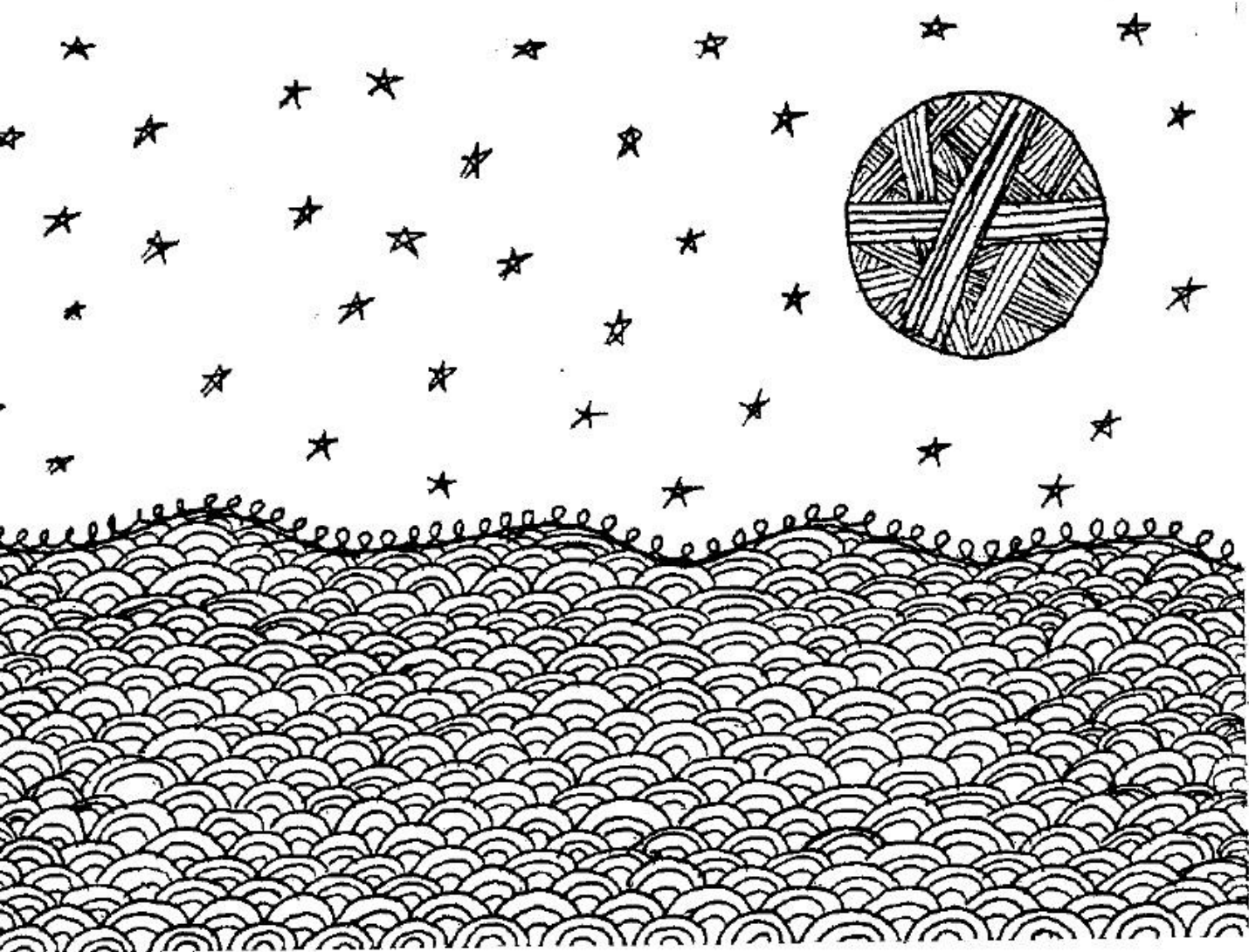
La llebre el primer que va fer va ser preparar tres cafès, un per cadascú i això a l'eruga li va fer molta gràcia.

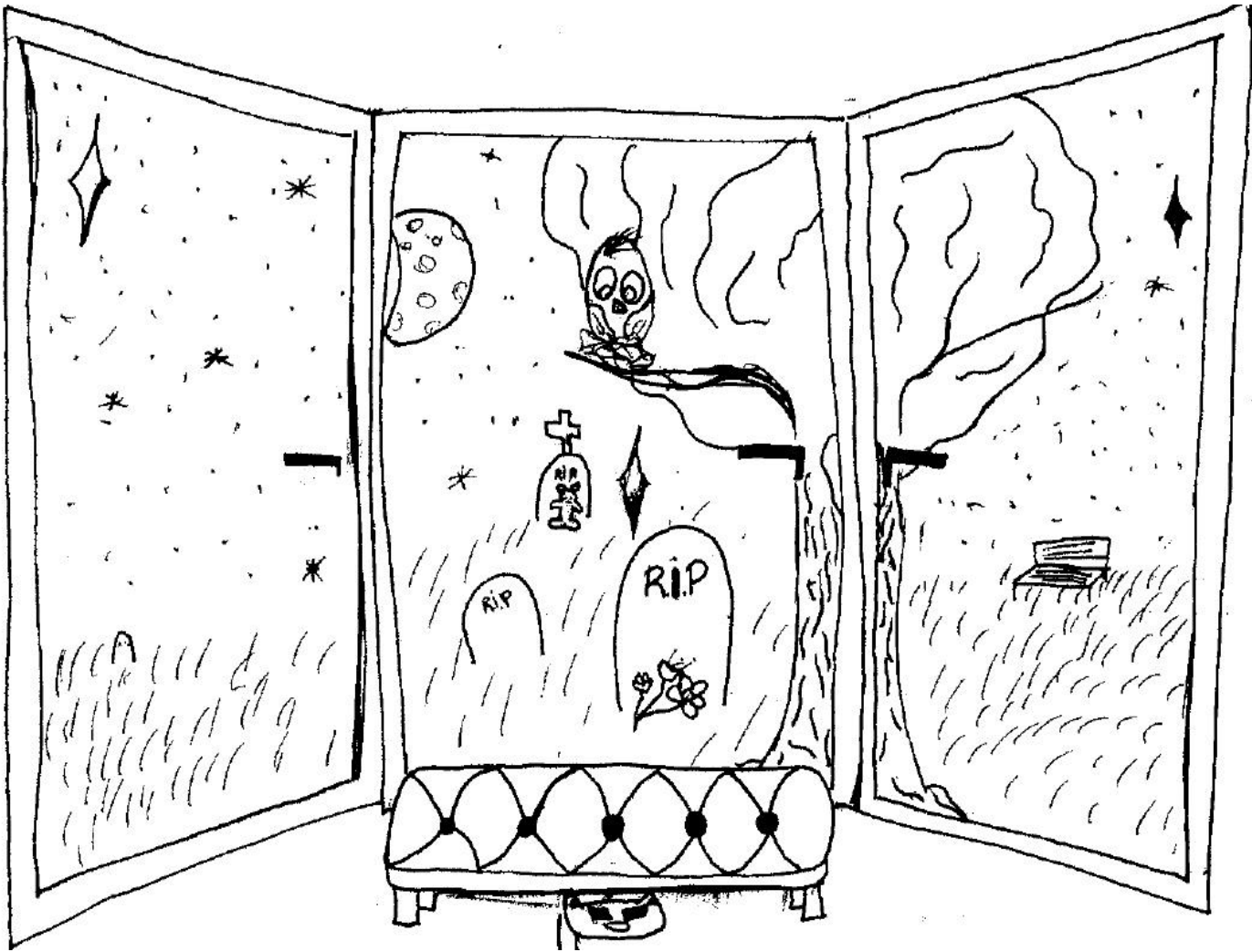
Es van quedar tots a dormir a casa de la llebre. I, a la nit següent tots van tenir regals!!!

EL MAR TRANQUIL

La mar és blava.
Les onades,
són com una noia
nedant sota la lluna blanca.

EL TERROR

Per la nit,
et costarà dormir.
És difícil
no tenir por.
Et poden donar pena
les víctimes.
No les miris als ulls
o et portaran
als teus pitjors malsons.

Autoria: Jan Gàmez, 10 anys
Il·lustració: Michelle Salazar, 12 anys

LA MOTXILLA

Hola!, sóc la motxilla Molina. M'agraden els colors blau i negre, per això sóc d'aquests dos colors. Tinc dues cremalleres, una gran i una petita. I acabo d'arribar a la meva nova casa. Dic nova, perquè abans tenia una altra.

Dins meu portava coses d'un nen que es deia Àlex. Em va abandonar al banc d'un parc i sabeu què...?

Que una nena que es diu Paula em va trobar, i ara mateix estic a l'armari.

Ai...! Ja ve...! Suposo que ara aniré a la seva escola perquè abans, l'Àlex, m'agafava cada matí i em portava cap a l'escola.

Ai...! Ja m'ha agafat...! Que *guai* anar a l'escola...! Espero fer-ho bé !

Ui...!, uns amics de la Paula ! Semblen bones persones...

Per fi hem arribat. Ha estat un viatge molt llarg...

Espero que les motxilles d'aquí siguin amables. *Guai*...!, ja han entrat a la classe. Vaig a parlar amb les motxilles.

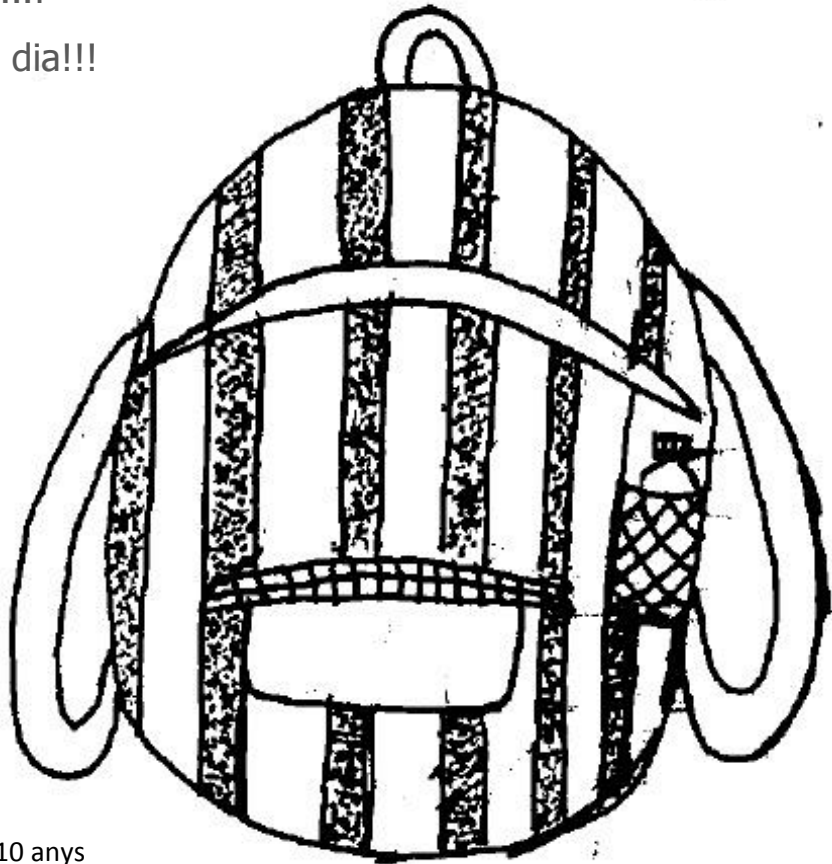
- Hola!, em dic Molina. I vosaltres?

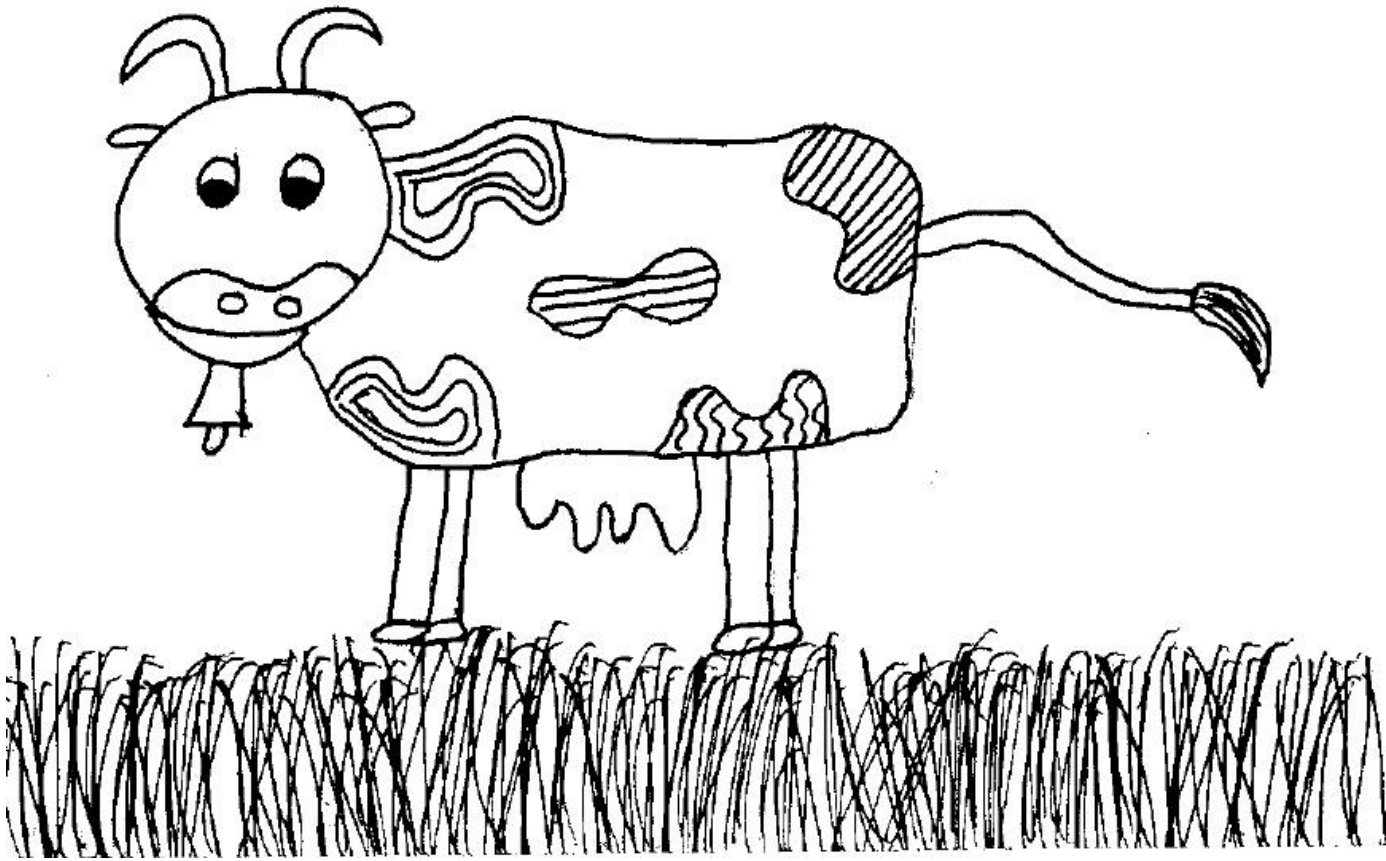
- Jo em dic Carlos.

- I jo Óscar.

.../...

- Que *guai*! I què feu aquí per divertir-vos?
- Doncs, sortir a fer festa.
- Ah...!, pensava que seria alguna cosa més senzilla. Bé, i per on sortim?
- Per l'entrada del darrera, sempre es queda oberta.
- Ei..! Vigileu amb la dona de la neteja. Si et veu, et fica un altre cop al penjador.
- Val, ja estem fora. I, ara, què fem?
- Al castell del pati, totes les motxilles, sempre fan una festa pels matins. -
- Anirem allà.
- Vingues, cap a la festa...!
- Què "*guai*" Carlos i Óscar..., m'encanta aquesta festa !
És súper "*guai*" ...!
Vindré aquí cada dia!!!

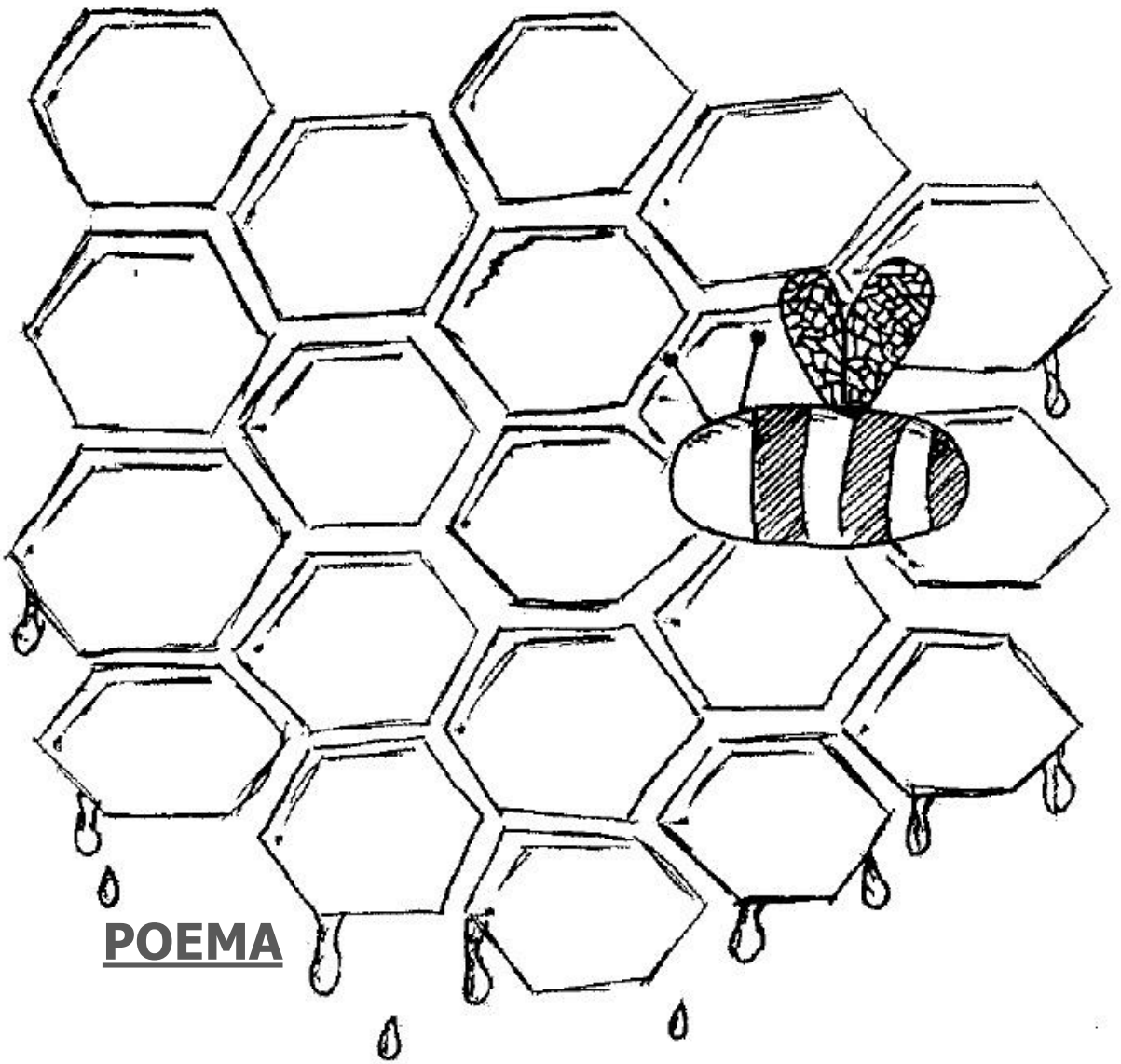

LA TACA

La taca no és gens maca,
encara que embruta,
li agrada molt a la vaca.

*Autoria: Mximo Macaya, 10 anys
Il·lustració: Laura Fernández, 12 anys*

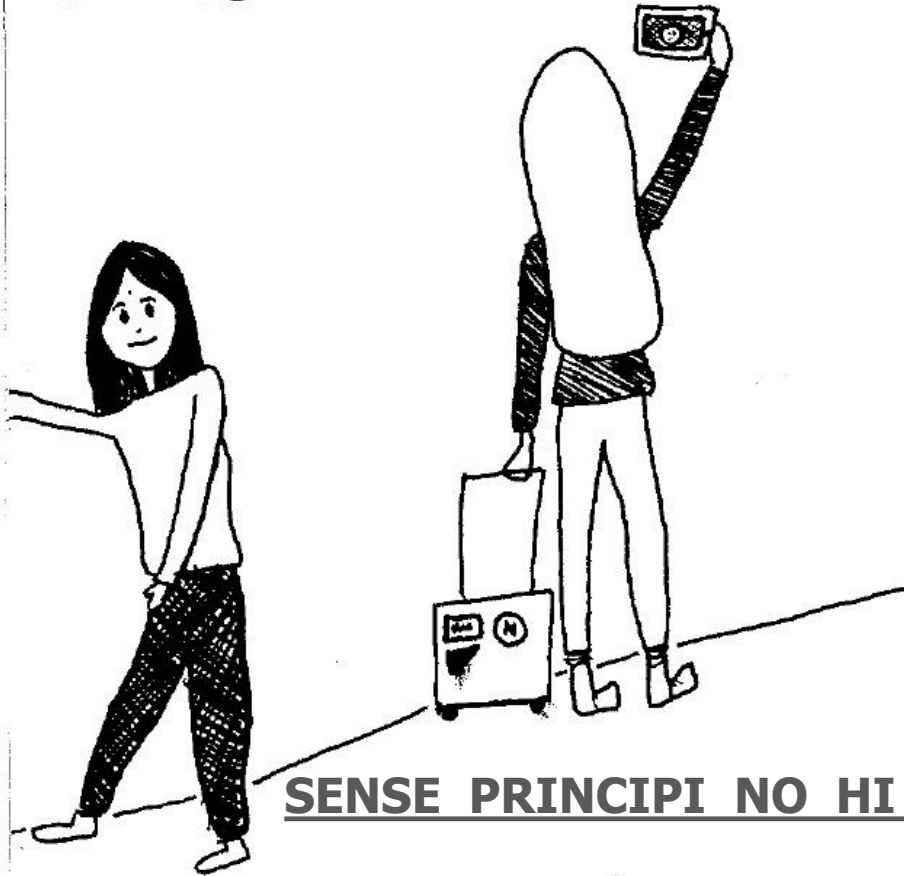

POEMA

Sóc bonica,
sóc feliç.
Amb una petita amiga
fem un bon equip.
Som l'abella i la flor
i fem una mel
de primera classificació.

*Autoria: Abel López, 10 anys
Il·lustració: Clàudia Pérez, 12 anys*

PRINCIPI I FINAL

SENSE PRINCIPI NO HI HA FINAL

Fa temps que hi havien dues amigues. Una es deia Principi: tenia els cabells blancs i els ulls blaus. L'altra es deia Final: tenia els cabells negres i els ulls negres.

Principi se'n va anar de vacances i Final, dia rere dia, va anar desapareixent.

Un dia, Final va desaparèixer completament. Però, Principi va tornar i Final va tornar a aparèixer.

No es van separar mai.

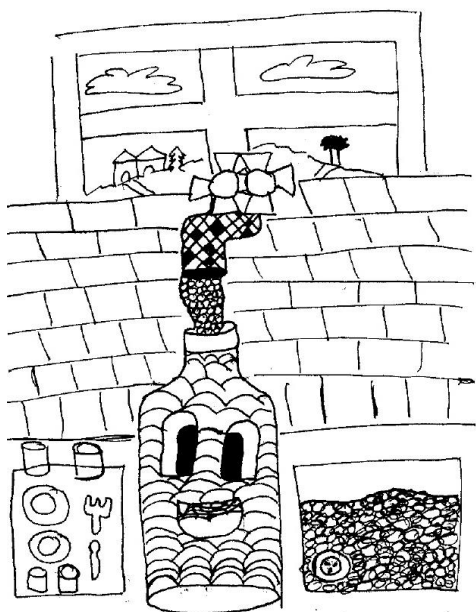
*Autoria: Saad Moshli, 10 anys
Il·lustració : Noa Martín, 12 anys*

SÓC UNA AMPOLLA

Hola!, sóc una ampolla verda i juganera!

Ara us explicaré el que faig aquests dies.

Primer em desperto, em llevo del meu llit, un lloc tancat, però bonic. Tinc amics que també dormen allà.

El pare de la Júlia, la meva amiga, m'agafa, i com tinc molta set, m'omple d'aigua.

El pare de la Júlia es diu Miguel Ángel, un home molt amable. Té els cabells curtets i negres com el carbó; i els ulls marrons com el tronc d'un arbre. No té molta barba i es cuida molt la pell.

Quan el Miguel Ángel acaba d'omplir-me d'aigua em posa a la motxilla i cap al "cole"!!! El camí és bastant mogudet, però divertit. La Júlia no para de fer bromes, és una nena molt divertida i riallera. Té

.../...

.../...

els cabells rossos, tant que a l'estiu quasi són blancs. Té els ulls del seu pare, en Miguel Ángel. Em cau molt bé.

Quan arribem al "cole", la Júlia m'agafa i em posa sobre la taula. Ella es posa a fer unes feines i jo miro una mica per sobre..., així, una mica, a veure... Aiii...!, que em caic...!!!

RIIIING...! L'hora del pati !

Ara em reuneixo amb els meus amics i amigues, hi ha un que es diu: Chupi Molons i, uns altres Herbanegra, Lilo,... i molts més!

Parlem del que fan els nostres amos, les coses rares que passen, de pel·lícules...

Tenim una ampolla vigilant que ens diu si venen els nostres amos, es diu Luki, és l'ampolla de l'Abril.

- PÈSOL !!! PÈSOL...!!!

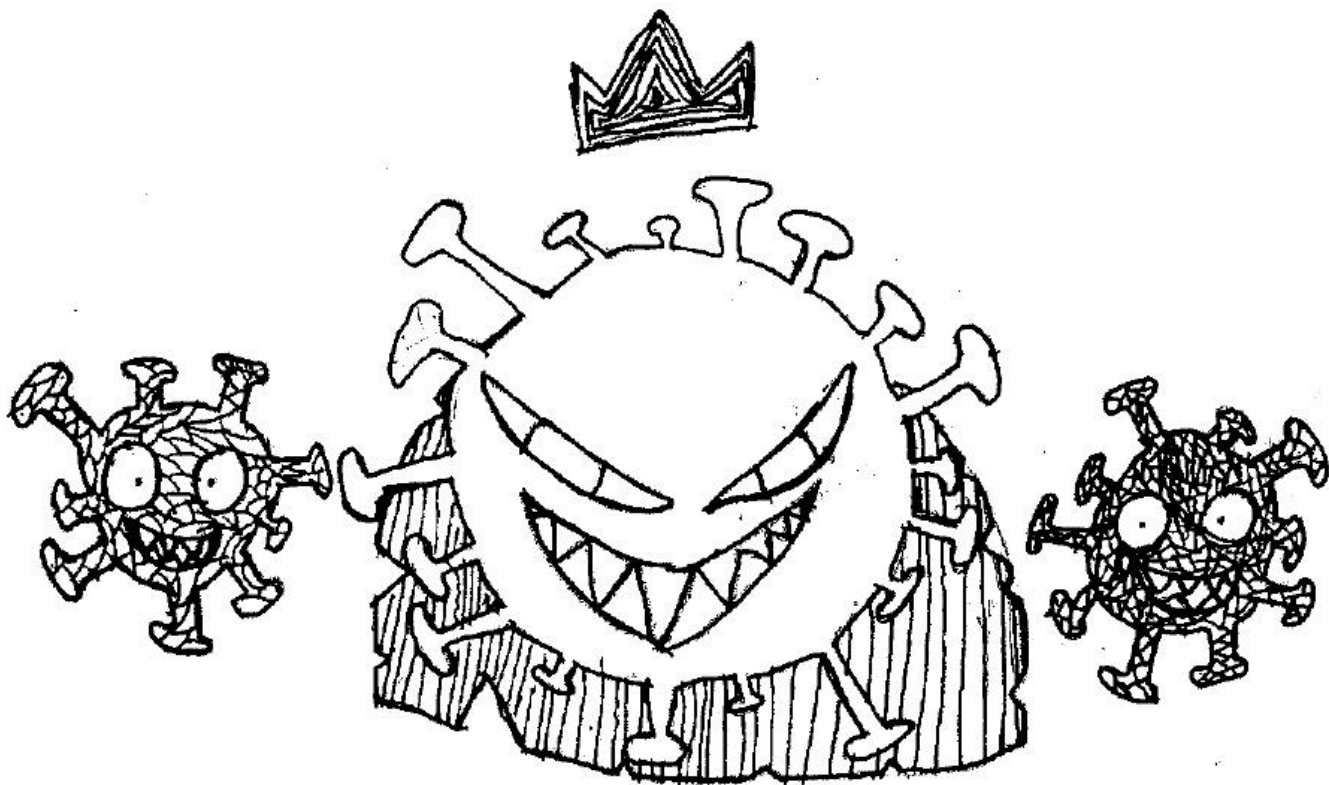
Aquest és el nostre codi per saber que venen els nostres amos.

Cadascú es posa on estava abans. Quan arriba la Júlia li dono una mica d'aigua perquè té molta set.

Quan acaba el "cole", la Júlia marxa al bàsquet i jo marxo a casa amb el Miguel Ángel. Em posa a l'armari i, demà, una altra aventura !!!

Autoria: Julia De La Torre, 10 anys

Il·lustració: Joana Salinas, 11 anys

EL CORONAVIRUS

El coronavirus
és un virus
molt dolent,
mata a gent.
I si l'agafes
ves a l'hospital,
és urgent.

Autoria: Candela Collado, 10 anys
Il·lustració: Jack Tornay, 12 anys

ELS MEUS DOS MÓNS

Jo tinc dos móns:
un de bonic i ple de vida
i l'altre ple de pols.

En un d'ells hi ha llum natural,
però a l'altre tot és artificial.

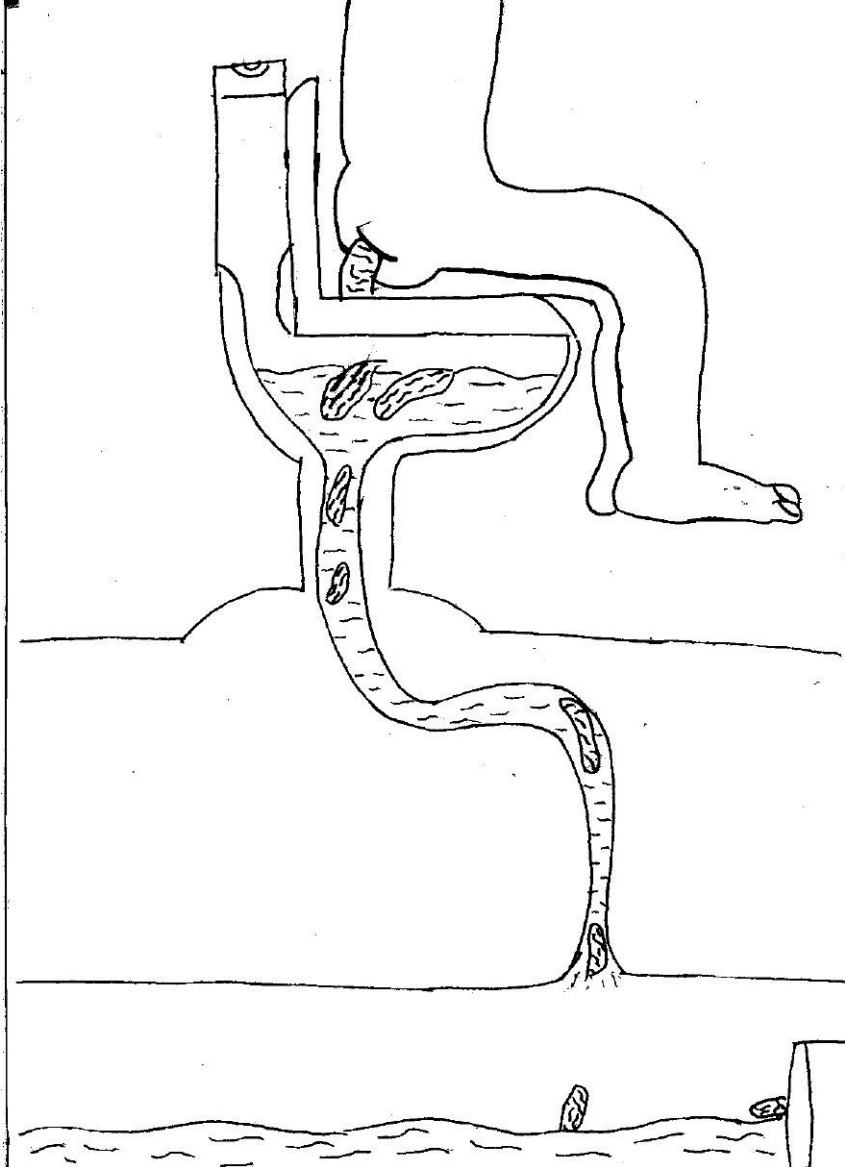
Per a mi, un és especial i màgic
en canvi, l'altre és avorrit i gris.

En un hi ha fonts d'aigües cristal·lines
i a l'altre fum lleig i trist.

I tot això és perquè jo tinc dos mons:
un imaginari i l'altre ple de malsons.

Autoria: Violeta Arso, 10 anys
Il·lustració: Nicole Espinoza, 11 anys

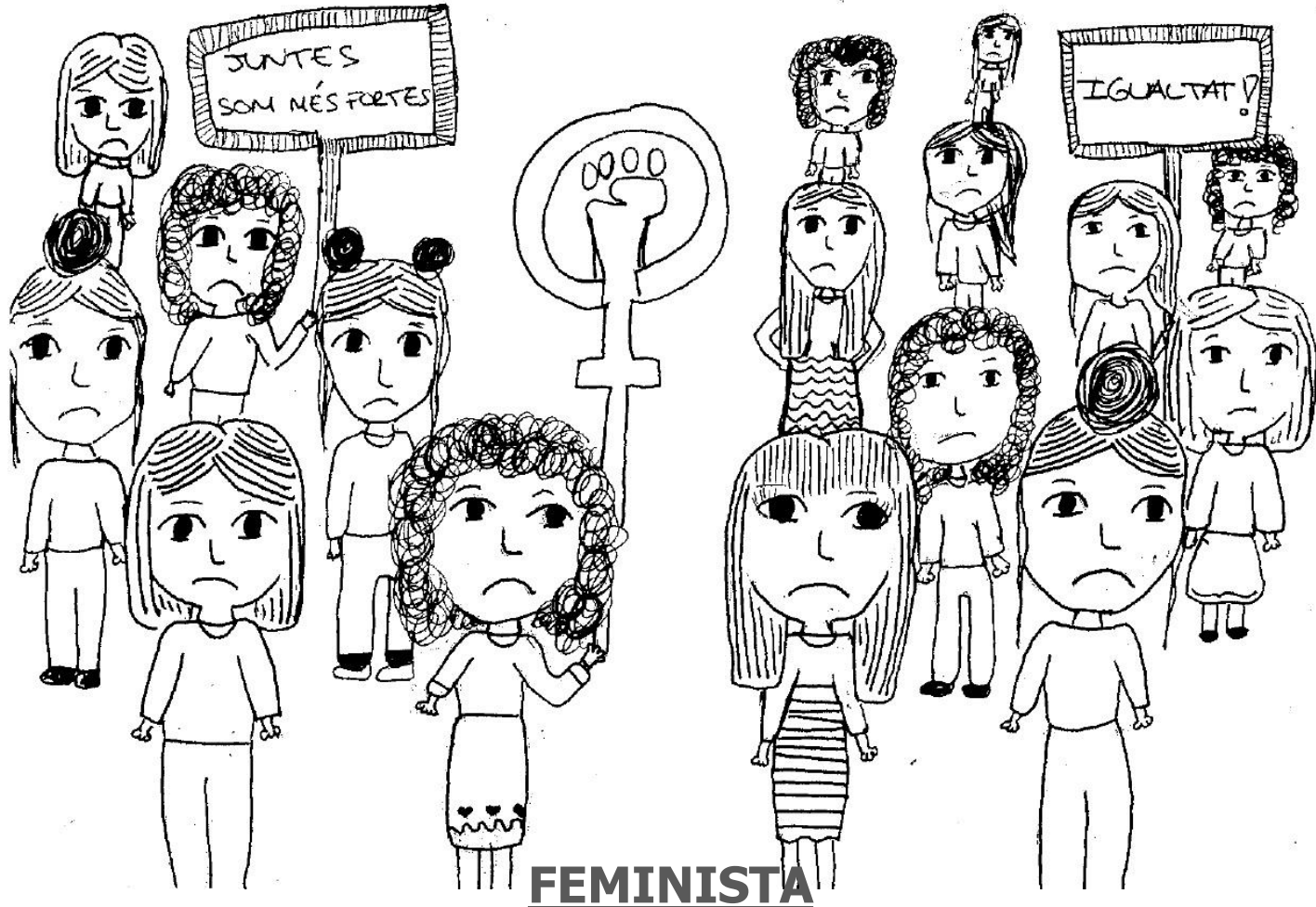
ENDEVINALLA

Soc marró
i surto d'un forat.
Si em tires,
a saber on vaig a parar.

Què sóc?

Autoria: Daniela Casado, 10 anys
Il·lustració: Alejandro Esbrí, 12 anys

La caca

FEMINISTA

F artes de ser controlades

E mperament femení

M illorar el món

I gualtat entre dones i homes

N osaltres som lliures

I nvisibles

S igues qui vulguis ser

T an segures

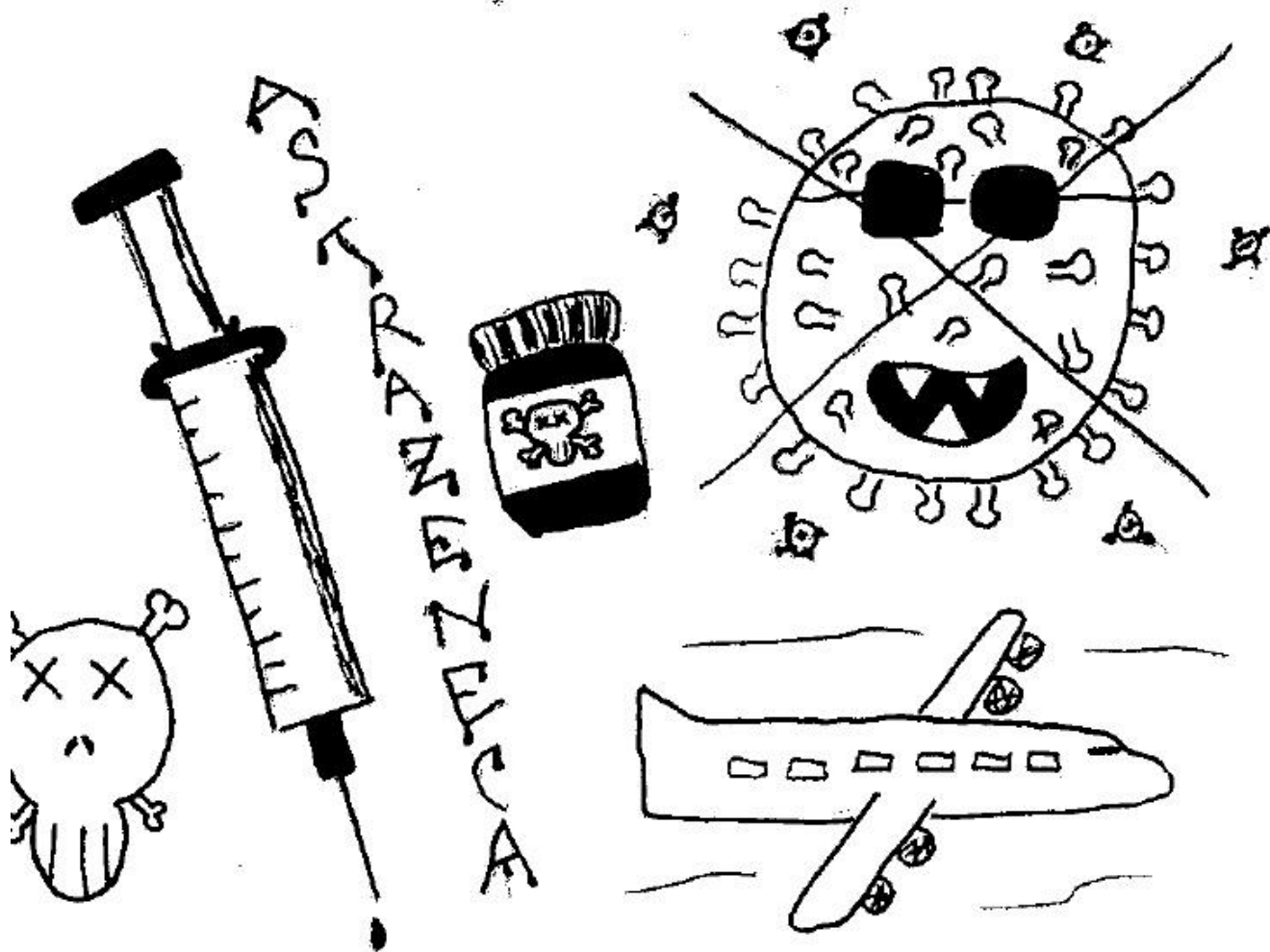
A vancem cap a un futur millor

Autoria: Júlia Pugès, 10 anys
Il·lustració: Sofia García, 12 anys

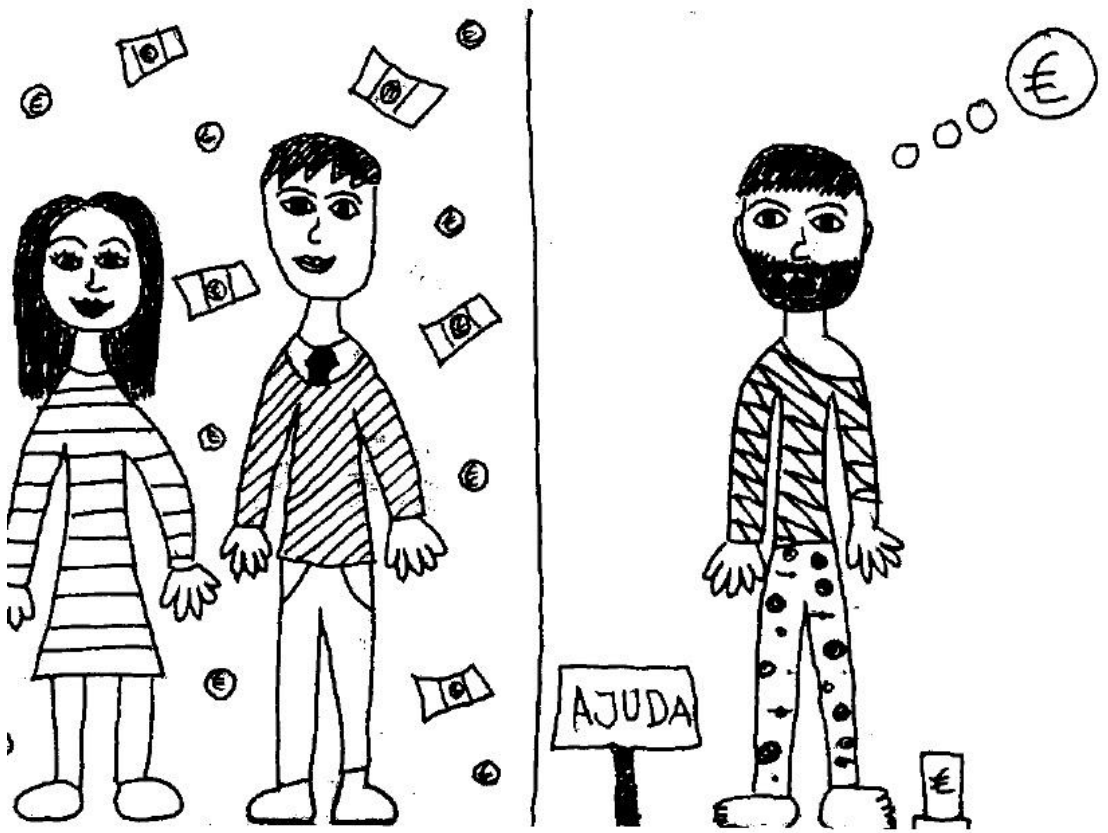
LA VACUNA

La vacuna ens curarà
d'aquest virus que tant
ens ha fastiguejat.

Quan tothom s'hagi vacunat
aquest món millor estarà,
amb els amics podràs tornar a quedar,
fer festes i viatjar.

Autoria: Ivet Vilchez, 10 anys
Il·lustració: Adrià Padrós, 11 anys

POBRESA

Als països hi ha guerra,
als països hi ha pena,
Però, sobretot, hi ha pobresa.

També hi ha fam
i hi ha riquesa.
Però el més important
és que hi hagi esperança i fermesa.

SÓC ESCLAVA

Sóc esclava dels pensaments
que habiten al meu cap
i esclava de les veus
que no em deixen en pau.

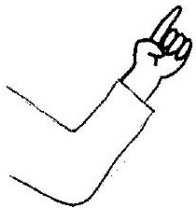

Esclava de tot allò
que et puguis imaginar,
com si una ancora m'agafés
i em portés cap a la profunditat...

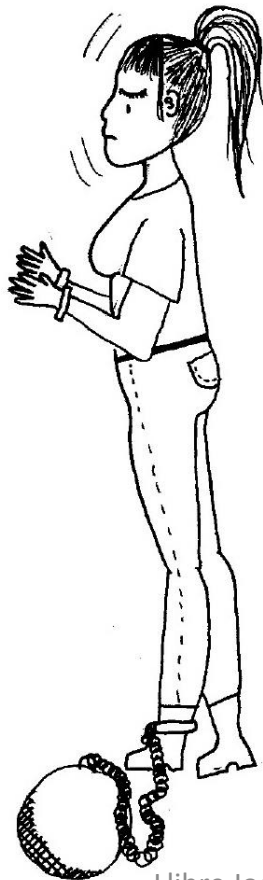
Sóc esclava del vent,
del cel i del mar,
d'aquelles persones
que em manen sense parar.

Esclava de les obligacions
i de les indecisions.

La profunditat m'ofega,
fent així, que no pugui respirar...

*Autoria: Irene Sanjuás, 10 anys
Il·lustració: Leire Aguilera i Xavi Adamuz,
11 anys*

BOLA DE PLÀSTIC

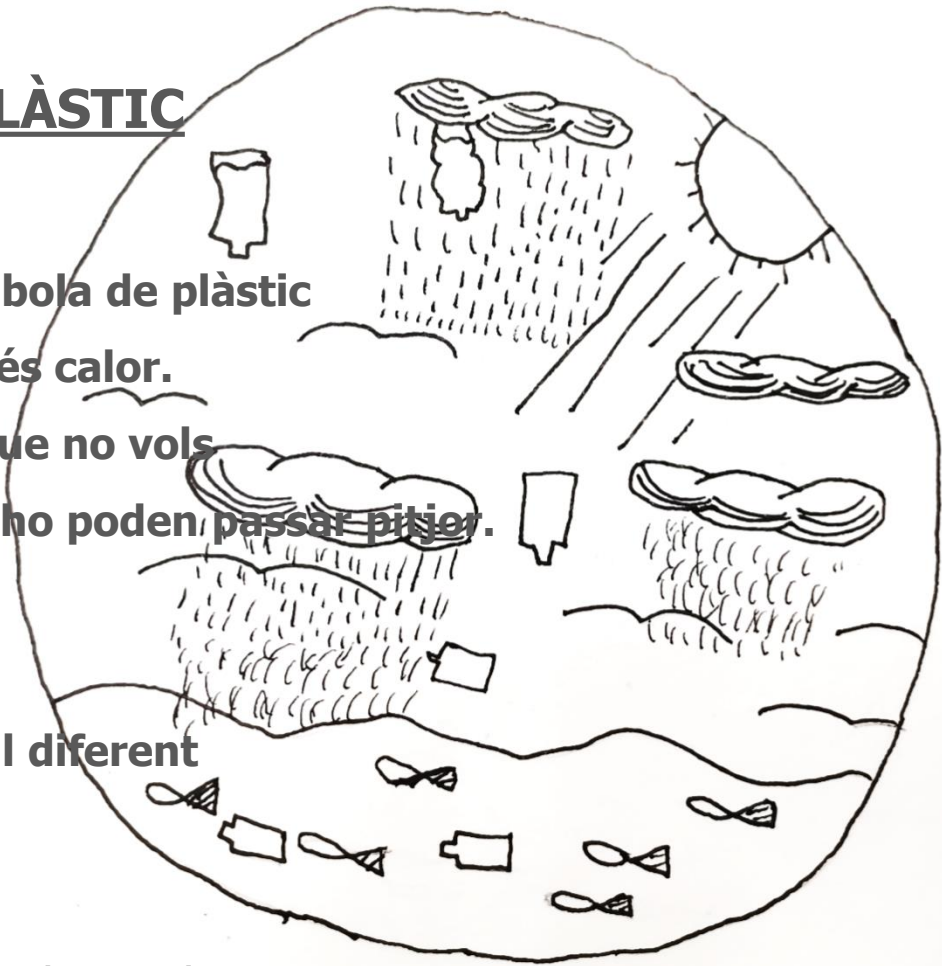
Estem vivint en una **bola de plàstic**
on cada cop hi fa **més calor**.

Tires al mar tot **el que no vols**
i, els animals, ja **no ho poden passar pitjor**.

On haver nascut
amb un color de **pell diferent**
et fa ser inferior,
et fan ser un esclau
i et tracten com si no tinguessis cor.

On se li dóna més importància
a un home que a una dona,
encara que facin el mateix.

T'ensenyen que depèn del teu sexe,
jugues a futbol o bales ballet.
On ser el que vols, no està permès.

Autoria: Lucía Vergara, 11 anys
Il·lustració: Miranda Uclés, 9 anys

LA INSPIRACIÓ

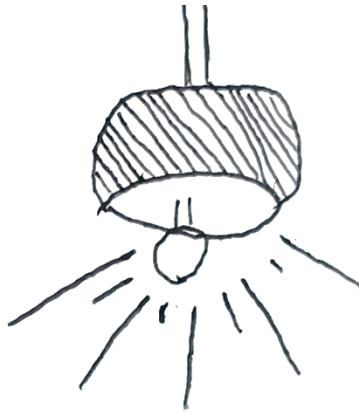
Encara que li posi molta il·lusió
no trobo la inspiració.

Només em surten coses sense sentit,
però no em surt res de bonic.

Si sempre és així...

Qui ho diria ?

He fet aquest escrit.

*Autoria: Clàudia Pérez, 11 anys
Il·lustració: Roc Trias, 9 anys*

JO I TU

Em dic "Jo" i a vegades sóc conscient de que els meus pensaments són massa profunds. Com ara, quan penso que si em preguntes que a què tinc por, et diria que a la por...

Però en realitat, al que tinc por, és que et quedis massa temps com per adonar-te de que sóc com el cel, que puc brillar, però que, quan el temps passa, porto una pluja extensa...

Que els meus ulls no sempre brillen i que els estels són ferides permanents.

Però al que més tinc por és a dir-me "jo" i que tu, et quedis amb "mi".

Autoria: Michelle Salazar, 11 anys
Il·lustració: Pau Gómez, 10 anys

LA SENYORETA I EL MAR

Explica una llegenda que hi havia una senyoreta de pell clara, pèl fosc com el carbó, ulls com la nit fosca. Una senyoreta que cada dia li explicava al mar les aventures que a ella li passaven perquè així el mar no estigués sol.

Un dia, quan estava contemplant el mar, va veure sortir del fons un noi que li va dir:

-Gràcies!

La senyoreta tota sorpresa li va dir al noi:

-Qui ets tu? I per què surts del mar?

El noi li va respondre:

-Sóc el mar. Gràcies per divertir-te amb mi... i per explicar-me les teves històries.

La senyoreta li va preguntar:

-Has sentit les meves històries?

El mar li va respondre:

-Sí, perquè tu has estat tots els dies amb mi. Vols acompanyar-me al fons del mar?

.../... -Eh...??? Jo...? Per què, jo...?

-Perquè tu has vist qui sóc i m'has fet companyia moltes vegades.

Dos anys després...

La senyoreta ja era gran i, a vegades, mirava el cel i pensava en el senyor del mar. Mentre pensava que l'esperaria quan ja pogués anar amb ell.

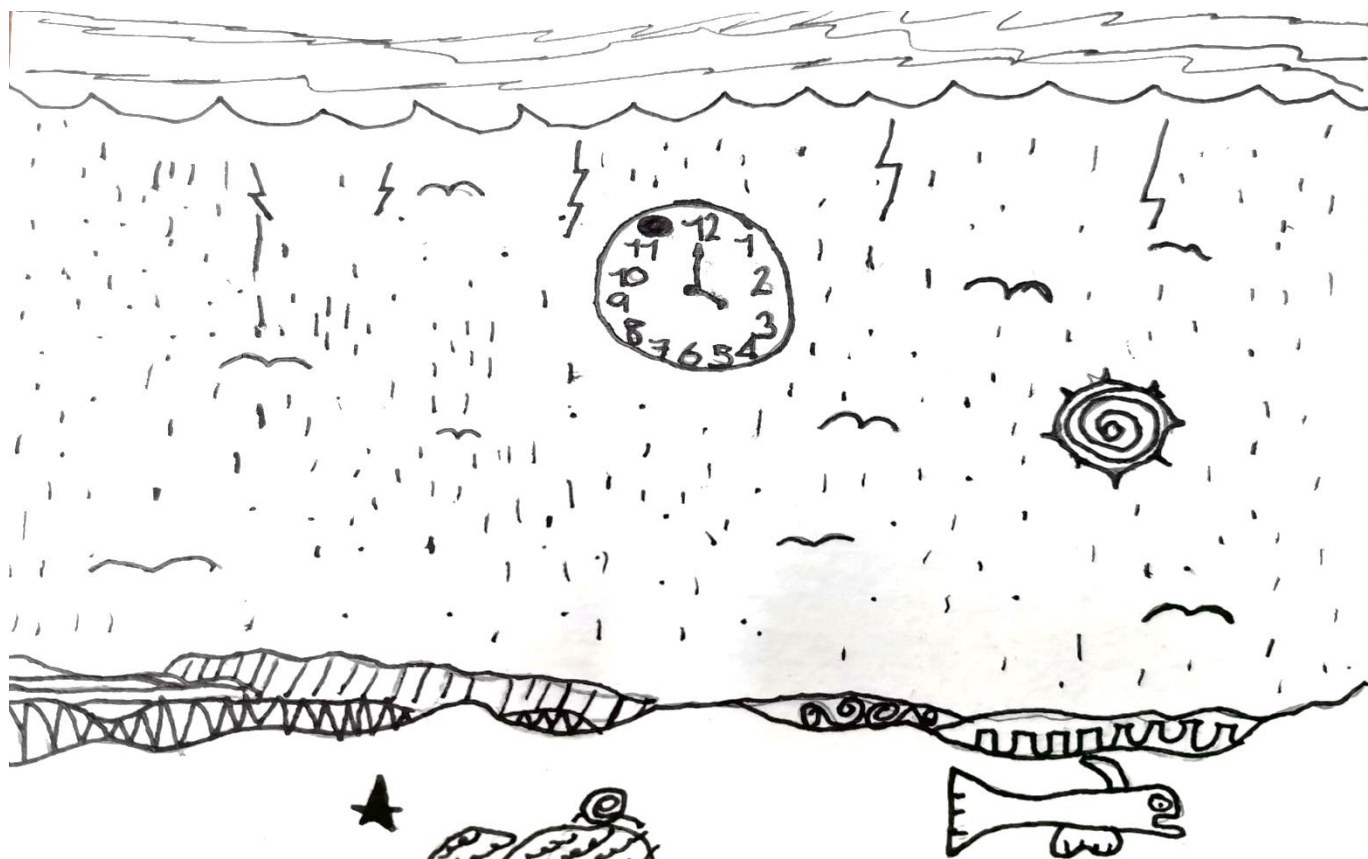
Autoria: Joana Salinas, 11 anys
Il·lustració: Candela Osuna, 9 anys

LA VIDA I LA MORT

La mort és alegre
Pausada i tranquil·la.
Ara arriba, ara se'n va.
Ella és feliç.
En canvi la vida és envejosa,
sempre en demana més.
Ella, no sap parar.

Autoria: Pol Descalzi, 11 anys

Il·lustració: Joan Espinosa, 9 anys

COVID 19

De sobte, tot va canviar,
i el meu món es va parar.

Un divendres nuvolat,
vaig mirar per la finestra,
i tot estava tancat.

Tothom estava a casa,
pensant en què fer,
no podíem sortir.

La nostra vida havia canviat,
i mascaretes hauríem de portar.

Autoria: Biel Altadill, 11 anys
Il·lustració: Chanel González, 9 anys

EL RELLOTGE

Les busques passen i passen
com les onades de la platja,
quan marxen s'emporten els segons
els minuts i les hores...

Tot comença de nou
I, ja, res no torna.
El passat no es pot arranjar,
el present es pot millorar.
El futur, el pots canviar.

Autoria: Nora Gándara, 11 anys
Il·lustració: Ivan Gaona, 9 anys

ELS JOCS FLORALS

Des de l'any 1920 es fan en un teatre en parcs i
en concursos per expressar les fites, emocions, fets i
histories de Els Jocs Florals.
Aquests concursos s'organitzen a partir d'un tema
que es reparteix a tots els participants. Els
concursos es fan en un teatre en parcs i
en concursos per expressar les fites, emocions,
fets i histories de Els Jocs Florals.

Autoria: Noa Gándara, 11 anys
Il·lustració: Joan Intriago, 10 anys

ELS DIES A L'ESCOLA

Un dia al pati de l'escola, a la part de la pista de bàsquet, 4 nenes, la Clàudia, la Lucia, l'Emma i la Maria, van fer una pla per quedar-se a dormir a l'escola. A un quart de set, quan l'Emma, la Clàudia i la Lucia sortien de teatre un dimarts qualsevol, la Maria, que les esperava a la porta, va dir:
-Sóc la professora de ioga de la Lucia, la Clàudia i l'Emma.
Totes 4 van entrar a l'escola i van fer ioga.

El conserge, que era l'únic que estava a l'escola a part d'elles quatre, va marxar un moment a casa i li va donar les claus a la Maria.

Va començar a nevar molt. Era una tempesta...!!!
La directora va trucar a la consergeria des de casa.
L'Emma va entrar corrent a agafar el telèfon.
La directora li va explicar a l'Emma que quan s'acabés la tempesta, sortissin, tot pensant que parlava amb el conserge.

Van fer festa tota la nit i van sopar l'escudella que no s'havien acabat aquell mateix dia.
Dormint a la Sala van escoltar un soroll.
Era la directora.
Com s'adonés que hi eren allà els hi cauria una bona "bronca".

Però, com havia arribat allà? (la directora)

Se'ls hi passaven moltes idees pel cap: que hi va anar caminat per la neu, que ella també, s'hi hagués quedat tancada a l'escola,... Però, no, no era res d'aquestes.
Hi havia un passadís secret per arribar a l'escola...!!!
Els dies següents van fer el mateix: menjar, estudiar pel classroom, jugar a mil jocs i dormir.

.../...

.../...

Un dia, la Clàudia, es va adonar que quedava molt per menjar.

Es van posar molt nervioses...

La Maria va cridar:

-Què fem, què fem, què fem...???!!!

-Trucar els nostres pares ! – va respondre l'Emma-

La Lucia va ser la primera, la Maria la segona, la Clàudia la tercera i l'Emma, l'última.

De cop, van escoltar unes passes darrera seu, es van girar i ...: Era la directora i els pares...!

Es van abraçar molt fort.

El dia següent els hi va caure una bona bronca, a les quatre.

Al cap d'un mes van tornar a l'escola i van recordar tot el que havia passat.

Es van fer molt amigues.

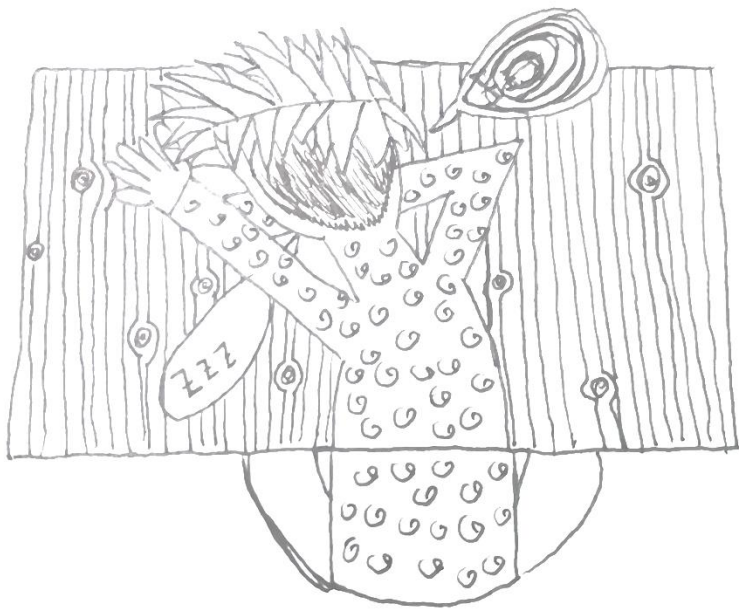
Autoria: Emma Benítez, 11 anys
Il·lustració: Gía caceres, 11 anys

S **I** la volem,
l'aconse **G** uirem, esperem
i ll **U** itarem.
No p **A** rarem !
L libertat és el que volem.
I **T** olerància
c **A** p.
I, a manifes **T** acions anirem

Autoria: Noa Martín, 11 anys

Il·lustració: Marc Godoy, 10 anys

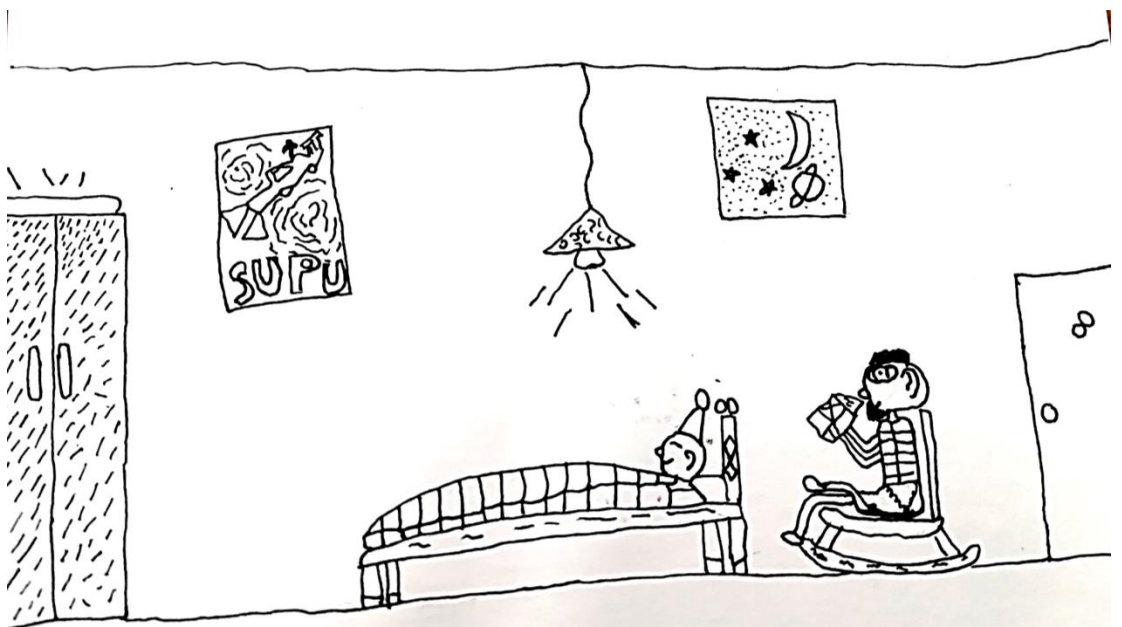

EL MEU AVI

El meu avi és molt gran,
Però... és que l'estimo tant...!
M'explica històries
de quan ell era petit
i em quedo adormit.

Avi, t'estimo tant...,
que comparat amb tu,
no hi ha res d'igual.

Autoria: Bruna Petit, 11 anys
Il·lustració: Edi Ferreiro i Ares Mohedano, 10 anys

INSPIRACIÓ

La inspiració és difícil d'aconseguir,
i, a vegades, pots patir.

Inspiració és el que em falta a mi,
per poder escriure bons rodolins.

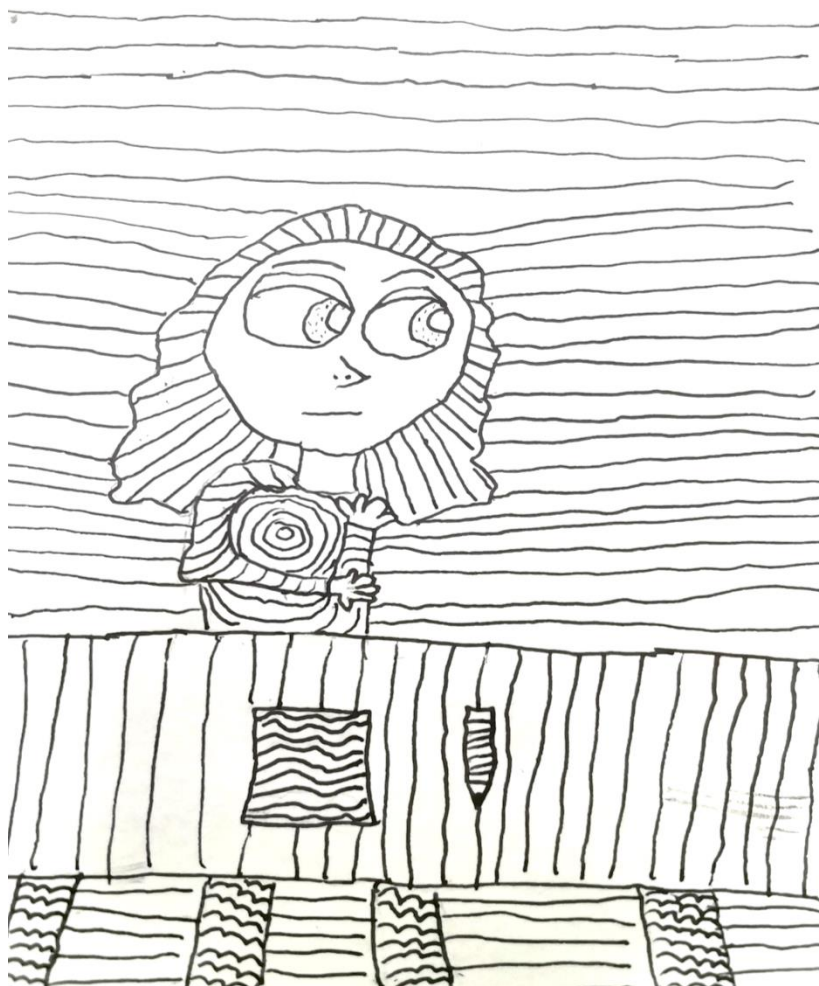
No sé com la puc trobar,
i m'estic començant a desesperar.

Així no l'aconseguiré,
i cap poema escriuré.

La inspiració que necessito
se n'ha anat,

Ja sé que escriuré!

La inspiració ha tornat.

*Autoria: Nicole Espinoza, 11 anys
Il·lustració: Ely González, 9 anys*

LA MORT

La mort ningú no l'espera,
ni ningú sap que hi ha darrera.
Algun dia arribarà
sense que la puguis esperar
i, ràpidament,
la teva vida acabarà.
Però, encara que acabi,
has de recordar
que t'ho has passat bé
i ben agraït estàs.

NO ENTENC RES...

Aquest matí m'he aixecat del llit i he anat a l'escola.

Quan ja no estava a l'escola m'han cridat al despatx de la directora.

- Que he fet jo?- em preguntava.

Una vegada allà, he trucat a la porta, però ningú ha contestat. He tornat a trucar, però res. Al final he decidit entrar... LA DIRECTORA NO ESTAVA!

Però, hi havia una criatura que semblava un elf. Estava assegut a la cadira de la directora i portava un mini vestit ple de caramels. Va dir una cosa molt rara. Va dir:

- Segueix-me.

- I ja està? No dones cap explicació?

Jo li vaig seguir el rotllo perquè em va fer gràcia. De seguida em vaig donar compte de que allò anava en serio perquè em va portar a un lloc molt estrany ple de criatures iguals a ell amb vestits de caramels.

Vaig escoltar una veu de dona, semblava la de la meva mare i, després, em vaig despertar al llit. La veu era de la meva mare, una pedra va impactar contra la finestra.

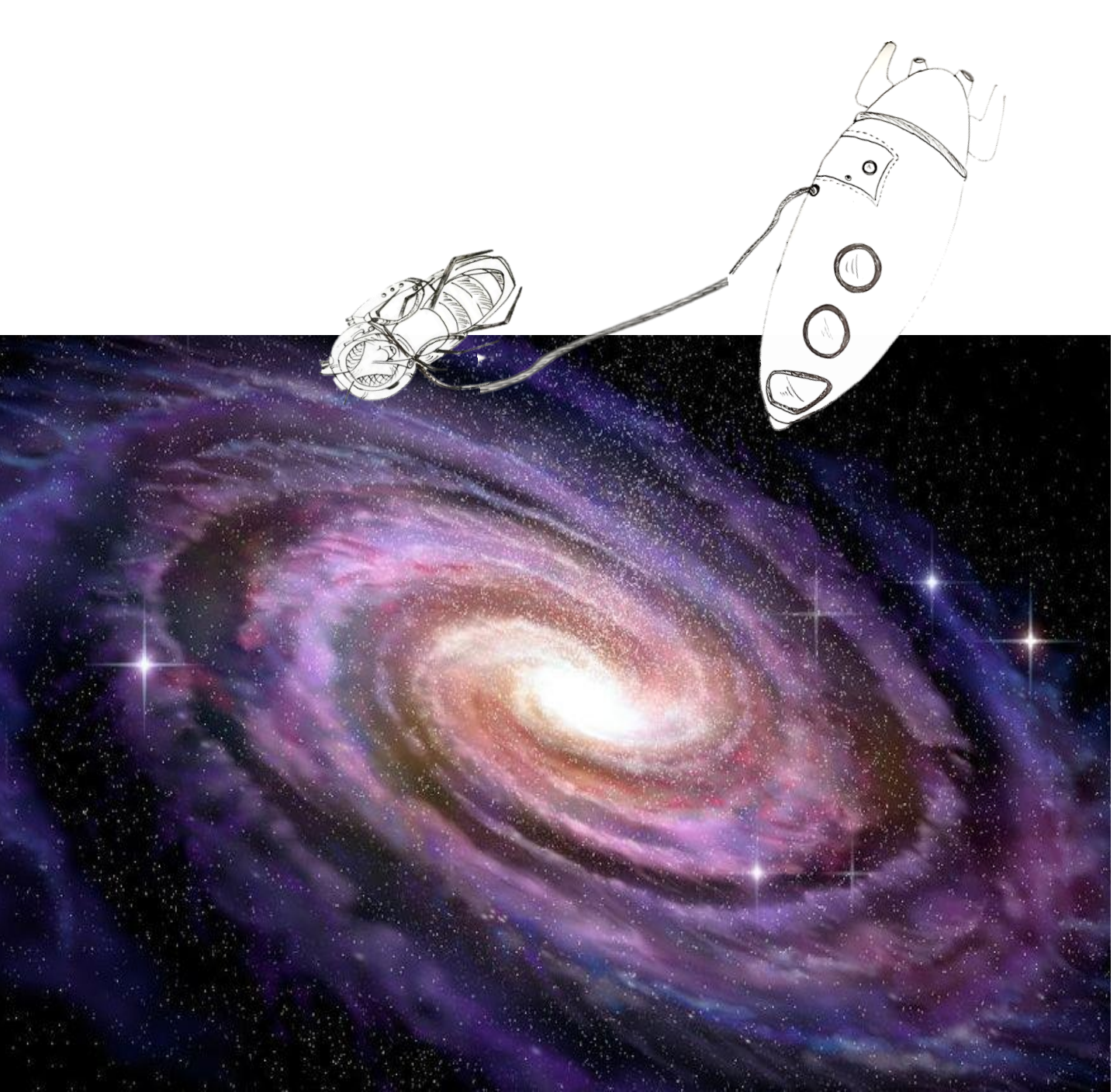
.../...

.../...

Vaig anar a mirar qui hi havia, i em vaig sorprendre molt... Era l'elf...!

Autoria: Leire Aguilera, 11 anys
Il·lustració: Júlia Ares, 9 anys

ESCOLA PATUFET ST. JORDI
FRANCESC BATALLÉ I ARAGONÉS

Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació